

Náckové v EU

Obsah

1. díl

Evropské hospodářské společenství (1942)	6
Zpráva Červeného domu (1944)	6
Mýtus o demokracii EU	11
Skupiny korporátního kartelu	12
Kouzlo patentů	13
IG Farben a kriminální historie německého chemického kartelu	15
3 pokusy: 2 válečné, poslední ekonomický	17
Půl století podvodů	19
Walter Hallstein	20
Carl Friedrich Ophüls	23
Závěr	24

2. díl

Hans Globke	26
Herman Josef Abs	27
Kurt Georg Kiesinger	28
Konrad Adenauer	29
Fritz Ter Meer	31
Carl Wurster	32
Helmut Kohl	32
Angela Merkelová	33
Nikolas Sarkozy	34
Karl Theodor zu Guttenberg	34
Otto Ambros	35
Carl Krauch	35
Rudolf Augstein	35
Uhlí a ocel	36
Evropská armáda a nacisté v NATO	36

Sicilská šestka	39
Římská smlouva	40
Hallstein: Vyslanec Německa v EU	40
Rekapitulace: Walter Hallstein	41
Maastrichtská smlouva	41
Amsterodamská smlouva	42
Smlouva z Nice	43
Lisabonská smlouva	43

1. díl

Vy, kteří jste poslouchali moje dokumentární cykly Utajení démoni nacismu a také Jak Američané prali nacistické zlato, už víte, že nacisté se po druhé světové válce těšili přízni a podpoře mnoha takzvaných vítězných velmocí. Zejména Američané pomohli pohrobkům nacistů znovu povstat z popela a postupně obnovovat své znalosti, sílu a moc. To mělo za následek i vzestup nacistické a fašistické ideologie vedené americkou dominancí. Americké nadnárodní korporace se snaží uchvátit kontrolu nad přírodními surovinovými zdroji po celém světě. Výslednicí této nacistické a fašistické ideologie je brutalizovaný a militarizovaný imperialismus a kapitalismus. Ten Amerika projektovala do dvou křídel. Operace Condor v Latinské Americe a operace Gladio v Evropě. Tyto dvě operace jsem pokrýl v mých pořadech Chile 50 let po Pinochetovi, Tajná síť Gladio, Turecko a Šedí vlci, šestidílný cyklus Nesvatá aliance mezi Vatikánem, mafií a CIA a v posledním dvoudílném pořadu Škola Ameriky.

Dnes se budeme věnovat politickému, právnímu a ekonomickému rámci v Evropě, která projektuje vzrůst nacifikované a fašizované společnosti. Druhé křídlo nacistů se po válce, vedle Ameriky, rekrutovalo v Evropě. Všichni se znepokojením pozorujeme nacifikační procesy po celém euroamerickém prostoru. To zhmotňuje přímý odraz a zrcadlení vzrůstu generací dětí původních nacistů. Zatímco v Utajených démonech nacismu jsem se věnoval americkému křídlu na levém břehu Atlantiku, v tomto cyklu se budu věnovat pravému břehu Atlantiku, tedy křídlu evropskému. Všichni víme z různých fragmentů a střípků informací, že Evropské hospodářské společenství, jakýsi základ a jádro Evropské unie, byl poměrně silně založený původními nacisty. Téměř nikdo ovšem neměl zatím možnosti poshánět, přeložit a zpracovat dosud nepublikované historické dokumenty z mezinárodních archivů a toto téma uchopit komplexně. Já jsem se rozhodl všechno spojit dohromady a pomocí archivních záznamů a dobových materiálů dokázat, že hlavní architekti Evropské unie se rekrutovali z řad stejných technokratů, kteří předtím vypracovali plány na poválečnou Evropu pod kontrolou nacistů.

Společně odhalíme hrůzný scénář toho, jak se diktátorská povaha Evropské unie nápadně podobá zamýšleným poválečným plánům nacistů na „totální evropský hospodářský prostor“. Šokující informace, které jsem na-

shromáždil v tomto pořadu, v podstatě znamenají začátek konce takzvaného projektu EU. Jednoduše, odkryju to, co jsme vždycky chtěli vědět a znát o bruselské Evropské Unii, ale nikdo se nám to neodvážil říct. Tyto kartely zaplatily za utajování stovky miliard dolarů, vybudovaly mediální impéria pro manipulaci s veřejným míněním, nechaly přepisovat učebnice dějepisu a cenzurovat světové zpravodajství, financovaly a vychovaly generace politiků od levice po pravici v desítkách zemí, dosadily „hlídače“ do důležitých akademických oborů, včetně vědy, medicíny, historie, politických a společenských věd, jakož i dalších klíčových oblastí společnosti, jako jsou církve, odbory atd., a nemilosrdně pronásledují ty, kteří se odvážili prolomit mlčení. To vše se děje z jediného důvodu. Aby kartel skryl svou zločineckou minulost, dokud úspěšně nedokončí svůj třetí pokus o dobytí Evropy, kterého tentokrát hodlá dosáhnout prostřednictvím bruselské Evropské Unie.

Pro mnohé z nás to bude jistě naprostý šok, třebaže všichni tak nějak tušíme obrysy mlhavých tvarů. Celé nacistické monstrum Evropské unie, jakési Čtvrté říše, musíme teprve nechat vystoupit z nejasné minulosti. Toho nedocílíme zapáleným žvaněním, ale pouze pracnou metodou nudného bádání a zdlouhavého brouzdání dokumenty. Velká část tohoto postupu ale není vidět, což odradí mnoho užvaněných pozérů, kteří sice rádi exhibují, ale předtím tuto nudnou, zdlouhavou a neviditelnou část byli líní absolvovat. Tvrzení, že Evropská unie má nacistické kořeny, je prý kremelská propaganda a dezinformace. Alespoň tohle šíří placení trollové Evropské unie. Tito bruselští trollové dokonce nepokrytě lžou o tom, že Američané podporovali nacisty před i během druhé světové války. I to je prý kremelská propaganda. Kdo jste poslouchali mé pořady Utajení démoni nacismu, nebo Jak Američané prali nacistické zlato, už pravdu znáte. Jak je mým starým dobrým zvykem, budu uvádět konkrétní jména a osoby, které za vznikem Unie stály. To je nejosvědčenější způsob, jak vyřadit ze hry staré známé trolly dotované granty Evropské unie, kteří jsou cíleně placeni, aby o této zločinecké bruselské organizaci šířili pozitivní světlo.

Konkrétní jména a minulost těchto osob, budu v této prezentaci členit systematicky do kapitol opatřené časovými značkami. Každý si tak bude moci zopakovat konkrétní osobu, která ho zaujala. Bruselští trollové také lžou o tom, že Walter Hallstein, jeden ze zakladatelů jádra Evropské unie, prý nebyl žádným nacistou. To je tak brutální lež, že to s námi mlátí o zeď.

Mám tu dokonce jeho projev, který přednesl na srazu nacistů 23. ledna 1939 plus jeho účast na koordinaci německých nacistů a italských fašistů, plus funkce, které Hallstein zastával během druhé světové války. Bruselští trollové tak neskutečně překreslují, přímo vybělují historii, že mě to až vyrazilo dech. Proto jsem se rozhodl pro sestavení této prezentace.

Evropské hospodářské společenství (1942)

V roce 1942, kdy si Němci ještě mysleli, že vyhrají válku, vypracovali zprávu s názvem Evropské hospodářské společenství. Tuto zprávu sepsali různí bankéři a akademici a stanovili v ní plán, jak bude Německo po svém vítězství řídit ekonomiky dobytých evropských zemí. Zpráva byla vypracovaná pod vedením profesora Waltera Funka, říšského ministra hospodářství a prezidenta Říšské banky. Zpráva obsahovala oddíly o zemědělství, průmyslu, zaměstnanosti, dopravě, obchodu, hospodářských dohodách a měně. Navrhovala „harmonizaci“ evropských měn a harmonizovaný měnový systém. Pokud nám to všechno zní velmi povědomě, je to proto, že základní plán Evropského hospodářského společenství z roku 1942 byl velmi podobný skutečnému Evropskému hospodářskému společenství, které vzniklo v roce 1957 na základě Římské smlouvy. To, co vzniklo jako Evropské hospodářské společenství v roce 1957, bylo plánovitě vytvořené lidmi, kteří by řídili evropské ekonomiky, kdyby Německo vyhrálo válku, a jejich plány se řídily velmi podobným vzorem.

Zpráva Červeného domu (1944)

Papír je starý a křehký, strojopisná písmena pomalu blednou. Zpráva americké vojenské rozvědky EW-Pa 128 je však dnes stejně mrazivá jako v den, kdy byla v listopadu 1944 napsaná. Dokument, známý také jako Zpráva Červeného domu, je podrobným popisem tajné schůzky v hotelu Maison Rouge ve Štrasburku 10. srpna 1944. Na této schůzce nacističtí představitelé nařídili elitní skupině německých průmyslníků, aby naplánovala poválečnou obnovu Německa, připravila se na návrat nacistů k moci a pracovala na vytvoření „silné německé říše“. Jinými slovy, Čtvrtá říše. Je to další dokument, který

předchází počátkům bruselské Evropské unie. Třístránková, pečlivě napsaná zpráva označená jako „tajná“, jejíž kopie byly zaslané britským úředníkům a leteckou poštou americkému ministru zahraničí Cordellu Hullovi, podrobně popisovala, jak mají průmyslníci spolupracovat s nacistickou stranou na obnově německého hospodářství zasiláním peněz přes Švýcarsko. V zahraničí měli vytvořit síť tajných krycích společností. Počkali by, až budou vhodné podmínky. A pak by Německo znovu ovládli. Mezi průmyslníky byli zástupci společností Volkswagen, Kruppových závodů a Messerschmitt. Na schůzce byli také úředníci z námořnictva a ministerstva zbrojení. S neuvěřitelnou prozíravostí společně rozhodli, že čtvrtá německá říše, bude na rozdíl od své předchůdkyně spíše ekonomickou než vojenskou říší. Tato říše byla pro oklamání a utajení skutečných záměrů kartelu, nazvaná Evropská Unie. Po válce se mnoho částí této zprávy červeného domu začalo naplňovat. Nacistické Německo skutečně vyváželo obrovské množství kapitálu přes neutrální země. Německé podniky skutečně vytvořily síť krycích společností v zahraničí. Německá ekonomika se po roce 1945 brzy zotavila. Třetí říše byla sice vojensky poražená, ale mocní bankéři, průmyslníci a státní úředníci z dob nacismu, kteří se přerodili v demokaty, brzy prosperovali v novém západním Německu. Tam pracovali pro novou věc. Evropská hospodářská a politická integrace. Je možné, že se Čtvrtá říše, kterou nacističtí průmyslníci předvídali, alespoň zčásti naplnila? Zprávu Červeného domu napsal francouzský špion, který byl v roce 1944 na schůzce ve Štrasburku - a vykresluje neobyčejný obraz. Průmyslníci shromáždění v hotelu Maison Rouge s napětím očekávali, jak obergruppenführer SS Dr. Scheid zahájí schůzi. Scheid měl jednu z nejvyšších hodností v SS, odpovídající generálporučíkovi. Ve své na míru šité šedo zelené uniformě a vysoké čepici se stříbrným copem působil impozantně. Venku stály strážce a místnost byla prohledaná kvůli mikrofonům. Když začal mluvit, prudce se nadechl:

„Německý průmysl si musí uvědomit, že válku nelze vyhrát,“ prohlásil.

„Musí podniknout kroky k přípravě poválečné obchodní kampaně.“

Takové poráženecké řeči byly velezrádné. Stačily na to, aby si vysloužily návštěvu sklepů gestapa a následnou jednosměrnou cestu do koncentračního tábora. Dr. Scheid ale dostal zvláštní povolení říkat pravdu. V sázce byla budoucnost Říše. Nařídil průmyslníkům, aby „navazovali kontakty a spojení se zahraničními firmami, ale musí se tak dít individuálně a bez vzbu-

zování jakéhokoli podezření“. Průmyslníci si měli po válce půjčit značné částky od cizích zemí. Měli zejména využít finance těch německých firem, které už byly využité jako zástěrky pro ekonomické pronikání do zahraničí. Dr. Scheid v tomto kontextu zmínil americké partnery ocelářského gigantu Kruppových závodů, stejně jako Zeiss, Leica a lodní společnost Hamburg-America Line. Když většina průmyslníků schůzku opustila, byla hrstka z nich vyzvána k dalšímu setkání, jemuž předsedal doktor Bosse z ministerstva zbrojení. S elitou elity se měla sdílet tajemství. Dr. Bosse vysvětloval, že i když nacistická strana průmyslníkům oznámila, že válka je prohraná, odpor proti Spojencům bude pokračovat, dokud se nepodaří získat záruku jednoty Německa. Poté vyložil tajnou třístupňovou strategii pro Čtvrtou říši. V první fázi se měli průmyslníci „připravit na financování nacistické strany, která by byla nucená přejít do podzemí. To si ukážeme, že se tak skutečně stalo, protože ihned po válce se začla formovat tajná stínová armáda bývalých starých nacistů. Předvedu to samozřejmě na konkrétních jménech a vazbách.

Ve druhé etapě by vláda přidělila německým průmyslníkům velké částky na vytvoření „bezpečné poválečné základny v zahraničí“, přičemž „stávající finanční rezervy musely být dané k dispozici straně, aby mohla být po porážce vytvořena silná německá říše“.

Ve třetí fázi měly německé podniky prostřednictvím nastrčených firem vytvořit „spící“ síť agentů v zahraničí, kteří měli být krytí pro vojenský výzkum a zpravodajství, dokud se nacisté nevrátí k moci.

„O jejich existenci má vědět jen velmi málo lidí v každém odvětví a šéfové nacistické strany,“ oznámil Dr. Bosse.

„Každý úřad bude mít styčného agenta se stranou. Jakmile bude strana dostatečně silná, aby obnovila svou kontrolu nad Německem, budou průmyslníci za své úsilí a spolupráci odměněni úlevami a zakázkami,“ dodal Dr. Bosse. Vyvážené prostředky měly být směřované prostřednictvím dvou bank v Curychu nebo prostřednictvím agentur ve Švýcarsku, které za pětiprocentní provizi nakupovaly nemovitosti ve Švýcarsku pro německé koncerny. Probíral jsem to v mém pořadu Jak Američané prali nacistické zlato, což byl jen střípek celého koláče a základní modus operandi celé operace. Nacisté už léta tajně posílali finanční prostředky přes neutrální země. Švýcarské banky, zejména Švýcarská národní banka, přijímaly zlato uloupené ze státních po-

kladen zemí okupovaných nacisty. Švýcarská hospodářská spolupráce s nacisty byla spojeneckými zpravodajskými službami pečlivě sledovaná. Autor zprávy Červeného domu k tomu poznamenává:

„Dříve se vývoz kapitálu německých průmyslníků do neutrálních zemí musel uskutečňovat spíše skrytě a prostřednictvím zvláštního vlivu. Nyní nacistická strana stojí za průmyslníky a nabádá je, aby se zachránili tím, že získají finanční prostředky mimo Německo a zároveň podpoří plány strany na její poválečné operace. Příkaz k vývozu zahraničního kapitálu byl v nacistickém Německu technicky vzato nezákonný, ale v létě 1944 už na zákonu nezáleželo.“

Prozíraví vůdci SS, jako byl Otto Ohlendorf, už mysleli dopředu. Jako velitel Einsatzgruppe D, která působila na východní frontě v letech 1941 až 1942, byl Ohlendorf zodpovědný za zavraždění 90 000 mužů, žen a dětí. Vysoce vzdělaný, inteligentní právník a ekonom Ohlendorf projevoval velkou starost o psychické blaho střelců svého vyhlazovacího oddílu: nařídil, aby na své oběti střílelo několik z nich současně, aby se vyhnuli pocitu osobní odpovědnosti. V zimě 1943 byl přeložený na ministerstvo hospodářství. Ohlendorf se zdánlivě zaměřoval na exportní obchod, ale jeho skutečnou prioritou bylo zachování rozsáhlého celoevropského hospodářského impéria SS po porážce Německa. Ohlendorf, který byl později v Norimberku oběšený, se zajímal zejména o práci německého ekonoma Ludwiga Erharda. Erhard napsal rozsáhlý rukopis o přechodu na poválečné hospodářství po porážce Německa. To bylo nebezpečné, zejména proto, že jeho jméno bylo zmiňované v souvislosti s odbojovými skupinami.

Ohlendorf, který byl zároveň šéfem SD, nacistické vnitřní bezpečnostní služby, však Erharda chránil, protože souhlasil s jeho názory na stabilizaci poválečného německého hospodářství. Sám Ohlendorf byl chráněný Heinrichem Himmlerem, šéfem SS. Ohlendorf a Erhard se obávali hyperinflace, jaká zničila německou ekonomiku ve dvacátých letech. Taková katastrofa by učinila ekonomické impérium SS téměř bezcenným. Oba muži se shodli, že poválečnou prioritou je rychlá měnová stabilizace prostřednictvím stabilní měnové jednotky, ale uvědomovali si, že by ji musela prosadit spřátelená okupační mocnost, protože žádný poválečný německý stát by neměl dostatečnou legitimitu k zavedení měny, která by měla nějakou hodnotu. Touto jednotkou se stala německá marka, která byla zavedená v roce 1948. Měla

ohromující úspěch a nastartovala německou ekonomiku. Se stabilní měnou bylo Německo opět atraktivním obchodním partnerem. Německé průmyslové konglomeráty mohly rychle obnovit svá hospodářská impéria po celé Evropě.

Válka byla pro německou ekonomiku mimořádně výnosná. V roce 1948, navzdory šesti letům konfliktu, spojeneckému bombardování a poválečným reparacím, byla kapitálová zásoba aktiv, jako je vybavení a budovy, větší než v roce 1936, a to především díky boomeru ve zbrojení. Erhard přemýšlel, jak by německý průmysl mohl rozšířit svou působnost na celý rozvrácený evropský kontinent. Odpovědí byl supranacionalismus, tedy dobrovolné vzdání se národní suverenity ve prospěch mezinárodního orgánu. Německo a Francie stály u zrodu Evropského společenství uhlí a oceli, předchůdce Evropské unie. Evropské společenství uhlí a oceli bylo první nadnárodní organizací, kterou v dubnu 1951 založilo šest evropských států. Vytvořilo společný trh s uhlím a ocelí, který regulovalo. Tím byl vytvořený zásadní precedens pro postupné oslabování národní suverenity, které pokračuje dodnes. Začala se vytvářet Čtvrtá říše s krycím maskovacím názvem Evropská unie.

Než ovšem mohl být společný trh vytvořený, museli být omilostněni nacističtí průmyslníci a nacističtí bankéři. Také nacističtí úředníci museli být znovu začlenění do společnosti. V roce 1957 vydal John J. McCloy, americký vysoký komisař pro Německo, amnestii pro průmyslníky odsouzené za válečné zločiny. Dva nejmocnější nacističtí průmyslníci, Alfred Krupp z Kruppových závodů a Friedrich Flick, jehož Flickova skupina nakonec vlastnila 40% akcií Daimler-Benz, byli propuštěni z vězení po odpykání sotva tří let. Alfred Krupp a Friedrich Flick byli ústředními postavami nacistického hospodářství. Jejich podniky využívaly otrocké dělníky jako dobytek, který se utahá k smrti. Kruppova společnost se brzy stala jedním z předních evropských průmyslových kombinátů. Také Flickova skupina rychle vybudovala nové celoevropské obchodní impérium. Friedrich Flick se za své válečné zásluhy neštilal a až do své smrti v červenci 1972, kdy mu bylo 90 let, odmítal zaplatit jedinou německou marku jako odškodné. Zanechal po sobě majetek v hodnotě více než 1 miliardy dolarů, což v té době odpovídalo 400 milionům liber. Už v této fázi mého pořadu vidíme, že pro mnoho vedoucích představitelů průmyslu blízkých nacistickému režimu se Evropa po porážce

Hitlera stala zástěrkou pro prosazování německých národních zájmů. A to jsme teprve na začátku.

Kontinuita německé ekonomiky a ekonomik poválečné Evropy je zářející. Některé z vedoucích osobností nacistické ekonomiky se staly předními buditeli Evropské unie. Nejde ale jen o ekonomy, profesory, inženýry, právníky, průmyslníky nebo bankéře, kteří byli hluboce spjatí s nacistickou Třetí říší. Šlo také o ředitele IG Farben. IG Farben byla jednou z nejmocnějších společností nacistického Německa, která vznikla ve dvacátých letech spojením firem Basf, Bayer, Hoechst a dceřiných společností. Byla tak hluboce spjatá s SS a nacisty, že provozovala vlastní otrocký pracovní tábor v Osvětimi, známý jako Osvětim III, kde při výrobě umělého kaučuku zemřely desítky tisíc vězňů. Když už nemohli pracovat nebo byli verbraucht, což byl nacistický termín vyčerpání, byli přesunutí do Birkenau. Tam byli zplynovaní pomocí cyklonu B, jehož patent vlastnila společnost IG Farben. Po válce bylo 24 vedoucích pracovníků IG Farben obviněno z válečných zločinů v souvislosti s Osvětimí III - ale pouze dvanáct z nich bylo shledáno vinnými a odsouzeno k trestům odnětí svobody v rozmezí od jednoho a půl do osmi let.

Mýtus o demokracii EU

Bruselská EU se světu představuje jako zářný příklad demokracie 21. století. Někdo může nabýt mylného dojmu, že „bruselská EU“ byla schválena v demokratických volbách obyvateli Evropy a že tento politický orgán odráží jejich vůli. Nic ale nemůže být vzdálenější pravdě. Skutečná fakta vrhají charakteristické světlo na zásadně nedemokratickou povahu bruselské Evropské unie. Jedinou zemí, kde mohli občané hlasovat o Lisabonské smlouvě, tedy o aktu, který umožnil vznik „bruselské Evropské unie“, bylo Irsko, jehož populace tvoří méně než 1% celkové populace Evropy. A i toto hlasování bylo výsledkem výsměchu demokracii. V červnu 2008 irský lid odmítl bruselskou Evropskou unii hlasitým „ne“. Političtí aktéři bruselského kartelu se však rozhodli toto hlasování ignorovat. Podplatili irskou vládu, aby uspořádala druhé referendum, a vynutili si hlasování „ano“ pomocí ohromujícího množství peněz, které do Dublinu směřovaly od zúčastněných stran kartelu.

Podílníci kartelu připravili lidi o jejich demokratická práva. Toto porušení všech zásad demokracie ze strany kartelu není žádnou ojedinělou událostí. Nezávislé, tedy necinknuté průzkumy veřejného mínění provedené v celé Evropě opakovaně ukazují, že naprostá většina voličů konstrukci „bruselské Evropské unie“ opětovně odmítá.

Tato Bruselská EU se prezentuje jako parlamentní demokracie, ve které rozhodující roli hraje Parlament EU. Výkonná rozhodnutí a přípravu všech právních předpisů ovšem provádí Komise EU a její zaměstnanci, kteří čítají více než 54 000 osob. Tato placená armáda kariérních byrokratů vytváří ze svých kanceláří v sídle Komise, a na dalších místech, evropské zákony jménem korporátních zájmů. Naproti tomu Parlament EU je složený z politiků 26 zemí, kteří nemají nad touto armádou byrokratů žádnou kontrolní moc. Parlament EU funguje jen jako výkladní skříň, aby se bruselská EU mohla Evropanům představit jako „parlamentní demokracie“. 54 000 byrokratických zaměstnanců Evropské komise, fungují mimo jakoukoli demokratickou kontrolu a provádějí evropské zákony jménem korporátních zájmů. V Evropské unii nelze napsat ani přijmout žádný zákon bez souhlasu Evropské komise, která je jmenovaná jménem korporací. Evropská komise poručí všem pěti stům milionům lidí v Evropě. Vládne. Zvolení členové parlamentu EU nemají právo na samostatnou tvorbu zákonů. Toto je evropská diktatura obnažená na kost.

Skupiny korporátního kartelu

Je tedy více než jasné, že moc v Evropě se přesunula od lidí k zájmům korporátních kartelů. Tento kartel je dobře charakterizovaný. Zahrnuje mnohamiliardové chemické, petrochemické a farmaceutické investiční zájmy. Tento kartel je zdaleka největší korporátní investiční skupinou na světě. Během 20. století se tento kartel stal nejen dominantní ekonomickou silou, ale také umístil své politické podílníky do vlád předních průmyslových zemí světa. Než ale budu hovořit o těchto kartelech, musíme si na začátku vůbec vymezit a určit, kdo tyto kartely reprezentuje. Kdo tvoří přední představitele finančních kruhů ovládajících tento kartel?

Za prvé je to tradičně Rockefellerova skupina, která zastupuje americké zájmy. Jedná se o největší z těchto finančních zájmových skupin. Vznikla z monopolu korporace Standard Oil v 19. století a dnes ovládá desítky chemických, farmaceutických a ropných nadnárodních společností po celém světě. Jedním z jejích nejvýznamnějších vyslanců byl v posledních desetiletích Henry Kissinger. Henry Kissinger byl totiž tajemníkem fondu bratří Rockefellerů. Kdo jste poslouchali můj trojdílný cyklus Utajení démoni nacismu, už víte, jak Standard Oil podporoval dodávkou ropy a kaučuku nacistickou Třetí říši během celé druhé světové války. Za druhé, do této skupiny patří primárně Německo a Francie, přední exportní země chemických a farmaceutických výrobků v Evropě. Tato skupina má své kořeny na konci 19. století a tvořily ji společnosti Bayer, Basf, Hoechst a později jejich nechvalně proslulý kartel IG Farben. Jejich dnešní nástupnické společnosti jsou dnes předními investičními podniky v Evropě a mají zásadní podíl na budování bruselské Evropské Unie.

Jak se tehdy široce psalo v médiích, jen několik dní před svým jmenováním byl předseda Evropské Rady Herman Van Rompuy pozvaný 19. listopadu 2009 na svůj „pracovní pohovor“ do funkce prezidenta skupiny Bilderberg, elitního kruhu euroamerických korporátních zájmů pod kontrolou Davida Rockefellera, kterému předsedal bývalý komisař EU a lobbista Étienne Davignon. Étienne Davignon byl členem představenstva výrobce léků Gilead, jednoho z předních světových vývozců chemikálií. To jsou jen základní fakta, pomocí kterých můžeme začít skládat puzzle. Pevně doufám, že tohle nastartuje mnohé z vás k pátrání po dalších skutečnostech, se kterými se můžete podělit v komentářích pod tímto pořadem na kanále Odysee.

Kouzlo patentů

Pro korporátní kartel je „bruselská EU“ pouze operační základnou, odkud hodlá dobýt starý kontinent pomocí politické, ekonomické a bude-li to nutné i vojenské síly. Vidíme, jak obrovskou moc má EU v rámci zavádění drakonických covidových opatření a jakou obrovskou roli na rozhodování EU mají farmaceutické korporace. Farmaceutické korporace a jejich obrovská lobby ve skutečnosti diktuje směr, kterým se EU vydává. Z historického hlediska

se globální války vedly pomocí zbraní a bomb s cílem dobýt a ovládnout jiné země. Dnes jsou ovšem hlavními nástroji k dosažení globální kontroly ekonomické a právní nástroje. Ty se používají jako prostředek k ovládnutí nejen vlád a ekonomik, ale v konečném důsledku i společností a lidí. Klíčovými ekonomickými nástroji bruselské Evropské Unie jsou patenty. Zejména patenty na chemické látky, farmaceutické léky, geneticky modifikovaná semena a další high-tech produkty. Nejlukrativnější z nich jsou patenty na farmaceutické léky.

Například v roce 2008 činil celkový celosvětový prodej léčiv 773 miliard dolarů, což je částka, která převyšuje celkový hrubý domácí produkt stovky nejhudších zemí světa. Význam patentů ve strategickém plánování bruselské Evropské unie si zaslouží zvláštní pozornost. Obecně jsou patenty právní dokumenty. Tyto dokumenty jsou vydávány příslušným vládním orgánem v dané zemi, a definují vlastnické právo k výrobku nebo technickému postupu. Patenty jsou vlastně ekonomické nástroje k ovládnutí národních a mezinárodních trhů. Jsou to také politické nástroje. Díky své roli v kritickém zdravotním sektoru jsou patenty na farmaceutické výrobky využívány také jako strategické nástroje k ovládnutí celých zemí. Obzvláště zhoubným aspektem patentů je to, že jsou tyto patenty využívány k vytváření globálních korporátních kartelů mimo jakoukoli národní nebo mezinárodní legislativní kontrolu.

Velké nadnárodní společnosti se nepotřebují formálně spojovat, aby ovládly trh s určitým výrobkem na celém kontinentu nebo na celém světě. Stačí, když si vykolíkují své územní patentové nároky. Patenty umožňují nadnárodním společnostem kontrolovat celá odvětví společností napříč kontinenty, aniž by podléhaly omezením, jako jsou státní hranice. V některých průmyslových odvětvích jsou zisky ve výši bilionů dolarů směřované nadnárodním společnostem, aniž by veřejnost mohla identifikovat příjemce z řad těchto společností. Zvláště ničivý dopad mají patenty na lidské zdraví, protože nadnárodní farmaceutické společnosti se snaží monopolizovat toto pravděpodobně nejkritičtější odvětví v každé společnosti. Výsledkem je, že lidstvu je po desetiletí znemožňovaný přístup k nepatentovatelným lékům, které jsou účinnější, bezpečnější a cenově dostupnější v boji proti nejrozšířenějším chorobám současnosti.

Ke koordinaci svých globálních nároků si tyto nadnárodní společnosti zřídily centrální kartelovou kancelář. Evropskou unii v Bruselu. Finanční skupiny stojící za tímto kartelem, mají zájem na ovládnutí obřích globálních trhů, které ovlivňují doslova každý lidský život. Výraznými příklady jsou oblasti potravin, zdraví a energie. V průběhu minulého století korporátní kartel rozšířil své trhy v těchto třech oblastech do podoby mnohamiliardových investičních podniků. Vybudování těchto obřích globálních trhů bylo založené na dvou strategických nástrojích: Za prvé, využití patentů jako nástroje k monopolizaci trhů. Za druhé, dezinformace veřejnosti s cílem udržet lidi v iluzi o alternativách. Výsledkem je, že každý člověk v průmyslově vyspělých oblastech světa dnes platí přibližně třetinu svého disponibilního příjmu jako „daň“ tomuto kartelu. S počátkem 21. století čelí kartel zásadně nové výzvě: Všechny jeho klíčové trhy, ropa, léky, zemědělské chemikálie a GMO, jsou ohrožené novými technologiemi. Na počátku 21. století stojí lidstvo na křižovatce. Musíme se rozhodnout, zda chceme dovolit zájmům těchto korporátních kartelů, aby pokračovaly ve své nadvládě nad našimi životy.

Dnešní bruselská EU je postavená na řadě předchozích organizací, které postupně vedly k současné konstrukci. První cyklus organizací byl dokončený v 50. letech 20. století. Zahrnoval Evropské společenství uhlí a oceli v roce 1951, Evropské obranné společenství, projekt, který byl v roce 1954 zamítnutý francouzským parlamentem, dále Evropské hospodářské společenství a Evropské společenství pro atomovou energii v roce 1957. Všechny tyto organizace měly několik společných klíčových prvků. Za prvé, jejich vznik řídil německý kartel, po porážce nacistů v roce 1945. Za druhé, texty smluv připravili právní aktéři tohoto kartelu, aby si zajistili diktátorskou strukturu potřebnou pro tento dobovačný plán. Za třetí, pět dalších evropských zemí, Francie, Itálie a země Beneluxu, bylo lákáno k připojení k těmto „společenstvím“ příslibem míru, bezpečnosti a hospodářské prosperity.

IG Farben a kriminální historie německého chemického kartelu

Komu ale sloužily zájmy tohoto kartelu? Abychom chápali tyto zájmy, musíme se vrátit na samotný začátek. Po více než sedmi desetiletích byly zveřejněné autentické záznamy z Norimberského procesu z let 1947 až 1948 proti ředitelům firem Bayer, Basf, Hoechst a dalších společností IG Farben a jsou celosvětově dostupné online. Kartel IG Farben byl vytvořený v roce 1925 společnostmi Bayer, Basf, Hoechst a několika menšími německými chemickými společnostmi. Byla to největší světová společnost ve vznikajících oborech barviv, chemikálií, léčiv, plastů a dalších patentovaných syntetických výrobků. S desítkami tisíc patentů byla IG Farben v té době největším držitelem patentů na světě. To je důvod, proč jsem tak širokosáhle v předchozí kapitole rozebíral patenty. K ovládnutí světa jí chyběl už jen krok, aby mohla monopolizovat obří vznikající trhy s patentovanými syntetickými výrobky po celém zbytku světa.

Už v roce 1904 vyzval předseda představenstva společnosti Bayer Carl Duisberg k vytvoření takového kartelu. Zároveň stanovil výslovný cíl, aby německý chemický průmysl ovládl svět. Za tímto účelem se Bayer, Basf a další německé chemické společnosti podílely na dodávkách výbušnin a jedovatého plynu německé císařské armádě, která zahájila první světovou válku. V roce 1918 byla německá armáda poražená a první pokus německého chemického kartelu o dobytí světa selhal. Kartel se však nevzdal. Bayer, Basf, Hoechst, působící od roku 1925 jako kartel IG Farben, financovaly vzestup nacistické strany a technicky a logisticky ji připravily na další pokus o dobytí světa, druhou světovou válku. V roce 1942 byl chemický průmysl poloviny Evropy pod kontrolou kartelu IG Farben. V roce 1945 ztroskotal i tento druhý pokus o dobytí světa. V roce 1948 bylo několik ředitelů IG Farben odsouzeno během Norimberského tribunálu pro válečné zločiny za genocidu, otroctví, drancování a další zločiny proti lidskosti.

Příkladem úzké spolupráce mezi IG Farben a nacisty je koncentrační tábor Osvětim. Společnost IG Farben, financovaná úvěrem ve výši 1 miliardy říšských marek od Deutsche Bank a Dresdner Bank, vybudovala v polské Osvětimi největší průmyslový komplex na tehdejší světě. Závod IG Auschwitz vyráběl syntetický kaučuk, benzín a další chemikálie pro nacistické dobytí Ruska a Asie. Kvůli výstavbě tohoto obřího závodu byl rozšířený nedaleký koncentrační tábor Osvětim, který se stal největším otrockým a později vyhlazovacím táborem na světě. Tyto a mnohé další zločiny spáchané kartelem

IG Farben v Osvětimi i jinde jsou zdokumentované ve spisech Norimberského tribunálu pro válečné zločiny proti vedoucím představitelům tohoto kartelu.

Nejvíce šokující jsou mezi těmito dokumenty smrtící lékařské pokusy. Většina z nich byla prováděná s patentovanými léčivými firmami Bayer, Hoechst a dalších společností IG Farben. Norimberský tribunál také odhalil, že někteří z lékařů provádějících tyto smrtící pokusy, včetně doktora Vettera, byli v té době placenými zaměstnanci společnosti Bayer. Při studiu těchto historických záznamů norimberských dokumentů si uvědomíme, že jsme byli systematicky obelhávaní ohledně skutečné příčiny druhé světové války, největšího zločinu v dějinách naší planety. Dozvíme se například, že druhá světová válka by se neuskutečnila bez finanční a logistické podpory firem Bayer, Basf, Hoechst a dalších společností spadajících do koncernu IG Farben, v té době největšího chemického a farmaceutického koncernu na světě. Druhá světová válka nebyla primárně vedená z národnostních nebo rasových důvodů, ale ve prospěch kartelu IG Farben a jeho snahy ovládnout a kontrolovat vznikající mnohamiliardové chemické, petrochemické a farmaceutické trhy v Evropě a ve světě.

Podle obžaloby v Norimberském tribunálu pro válečné zločiny byla druhá světová válka výsledkem koordinovaného technologického, logistického, finančního, politického a vojenského úsilí, jak to obžaloba nazvala, manželství mezi IG Farben a nacisty. Koncentrační tábor Osvětim nebyl „produktem“ nějakých šílenců z SS, ale táborem otrocké práce pro obří průmyslový závod IG Farben, konkrétně IG Auschwitz, který vyráběl syntetické palivo a kaučuk pro dobytí východní Evropy, Ruska a Asie. To najdeme na titulní straně spisu číslo 6 Norimberského tribunálu pro válečné zločiny s názvem „USA versus Carl Krauch a další ředitelé IG Farben“, který trval od 27. srpna 1947 do 30. července 1948.

3 pokusy: 2 válečné, poslední ekonomický

Nad vírou, nadějí a láskou stojí hodnota pravdy. Často se objevuje uprostřed trosek naší naivity a nevědomosti, ale stává se hnací silou našeho „nového“ myšlení a nutností k jednání. A pak se objeví ti, kteří vědí. Ve

skutečnosti buď vědí, nebo jen předstírají, že vědí. Pokud jsou naše životy naplněné historií, vepsanou do našich životů, do naší existence, pak je šance, že rychle rozpoznáme ty, kteří pouze žvaní. Čím více mizí historické archivní záznamy, čím více se historie ztrácí, tím hůře jsou takovíto falešní mesiáši rozpoznatelní. Jsou to převlékači kabátů, kteří se v politice drží za každého režimu. Lžou, podvádějí a hlavně žvaní. Tím vytvářejí kouřové clony vlastní minulosti. Zpoza závěsů s nápisem Evropská komise, se postupně vynořují tváře, které známe z minulosti. Je to lavice obžalovaných a odsouzených Norimberským tribunálem. Jsou to ředitelé, právní poradci a inženýři ze stavby Osvětimi, nebo chemického závodu IG Farben. Všichni viděli smrt a agónii umírajících, ale odvraceli zrak. Slyšeli pronikavé výkřiky dozorců, jejich nadávky a údery bití, nezřídka smrtící. Oni však zůstali hluchí k volání o pomoc nebo o milost. Tiše sledovali výsledky své firmy, a hlídali zisky. Jejich jedinou starostí byly nedostatečné výsledky tohoto ďábelského podniku.

Peníze, kartely a farmaceutický průmysl. Tyto struktury, které jsou téměř všude opakem svobody, se opět postavily na stranu popravčího, nikoli oběti. Tři čtvrtě století se světu tvrdilo, že druhou světovou válku způsobil psychopat Adolf Hitler a jeho družina rasistických gaunerů, nacistů. Skutečnost je však taková, že druhá světová válka byla dobovačnou válkou vedenou jménem chemického a ropného kartelu s cílem ovládnout mnohamiliardové světové trhy v nově vznikajících oborech patentovaných chemických produktů. Oficiální dokumenty amerického Kongresu a Norimberských tribunálů pro válečné zločiny jednoznačně ukazují, že druhou světovou válku nejen představoval, ale také logisticky a technicky umožňoval největší a nejznámější ropný a chemický kartel té doby. Byl to německý kartel IG Farben, který tvořily společnosti Bayer, Basf, Hoechst a další chemické společnosti. Shrnutí obžaloby z Norimberku dokazuje, že bez IG Farben by se druhá světová válka nemohla uskutečnit.

Samotná první světová válka, byla prvním pokusem o ovládnutí světa těmito korporátními zájmy. Potom, co oba dva tyto válečné pokusy o podmanění Evropy a světa selhaly, investoval kartel do třetího pokusu. Ekonomického a politického ovládnutí Evropy prostřednictvím bruselské Evropské unie. Není proto divu, že se hlavní architekti bruselské Evropské unie rekrutovali z řad technokratů, kteří už vypracovali plány na poválečnou Evropu pod kontrolou nacistů. Odpověď na otázku, proč jsme o těchto otrěsných

skutečnostech pravděpodobně neslyšeli dříve, je jednoduchá. Kartel po roce 1945 investoval stovky miliard dolarů s jediným cílem: přepsat historii a zakrýt svou zločinnou minulost. Toto zakrytí korporátního původu dvou světových válek bylo zřejmě předpokladem pro třetí pokus kartelu, tentokrát prostřednictvím bruselské Evropské unie, o dobytí a ovládnutí Evropy. Zájmy kartelu zjevně doufaly, že se jim prostřednictvím bruselské Evropské unie podaří upevnit svou kontrolu nad Evropou, aniž by tyto temné kořeny byly odhaleny.

Úlohou zpravodajské alternativy je docílit toho, aby tento podvodný plán Evropské unie selhal. Desítky tisíc autentických dokumentů znamenají, že zločinný experiment bruselské Evropské unie skončil. Žádná demokratická osoba, organizace ani strana už nemůže podporovat tento třetí pokus o dobytí Evropy. Všichni politici, kteří podepsali Lisabonskou smlouvu nepochopili, že jejich podpisy představují «zmocňovací akt» pro kartel a jeho podílíky k převzetí kontroly nad Evropou. Tito politici a politické strany nikdy nebudou schopné veřejně odvolat svou podporu modelu Evropy, který byl postavený na desetiletích lži a podvodů.

Půl století podvodů

Při poslechu tohoto pořadu si možná pomyslíme, že předkládané překvapivé informace nemohou být pravdivé, protože kdyby byly, určitě bychom o nich už někdy slyšeli. Existuje však jednoduchý důvod, proč jsme o těchto skutečnostech dosud možná nevěděli. Protože dva předchozí pokusy o dobytí Evropy, první a druhá světová válka, ztroskotaly, věděli aktéři kartelu, že třetí pokus může být úspěšný jedině tehdy, pokud se podaří jeho účast na předchozích dvou pokusech v podstatě vymazat z paměti lidstva. Jak jinak si vysvětlit, že více než šedesát tisíc stran z Norimberského tribunálu proti kartelu IG Farben bylo více než šest desetiletí ukryto v mezinárodních archívech? Kdyby byla rozhodující role kartelu za první a druhé světové války odhalena už v minulosti, nikdy by tyto korporátní interny neměly šanci zahájit další pokus o dobytí Evropy. Skrývání této zločinecké minulosti jako takové, je pro budování bruselské Evropské unie stěžejní. Zatímco politici a vojevní aktéři kartelu byli odsouzeni v Norimberku, jeho právní a ekonomičtí

aktéři byli pověřeni přípravou a realizací třetího pokusu kartelu o ovládnutí Evropy. K tomuto cíli jednoduše financovali vzestup nové generace politických aktérů v klíčových zemích. Kdo ale byli tito lidé? Na tomto místě nastává ten pravý čas pro odhalení konkrétních osob. Jak vždycky ve svých pořadech tvrdím, za vším stojí lidé se jmény, lidé z masa a kostí.

Walter Hallstein

Je třeba si uvědomit, že bruselská EU byla od svého vzniku konstruována ekonomickými akcionáři chemicko-farmaceutického kartelu. Jak mohli ale architekti bruselské Evropské unie vybudovat takový nedemokratický konstrukt uvnitř demokratických evropských zemí, a kdo byli tito lidé? Klíčovým architektem bruselské Evropské unie byl ve skutečnosti Walter Hallstein. Walter Hallstein byl původem významným advokátem v nacistickém Německu. Hallstein byl vyškolený učitel práva, jejichž hlavním cílem bylo sabotovat „Versailleskou smlouvu“ definující reparační platby uložené Německu po prohrané první světové válce. Na počátku své kariéry Hallstein absolvoval speciální školení na „Institutu císaře Viléma v Berlíně“. Tento soukromý institut byl z velké části financovaný kartelem IG Farben, aby vychovával vědecké a právní kádry pro další pokusy kartelu o dobytí a ovládnutí Evropy. Kartel jednoduše přeměnil tuto akademickou instituci, pojmenovanou kupodivu po abdikovaném císaři Vilémovi, na výcvikové středisko pro své kádry pro budoucí pokusy o dobytí Evropy.

V rámci budování své diktatury a příprav na druhou světovou válku se koalice nacistů a koncernu IG Farben postarala o ideologické sladění všech klíčových sektorů společnosti pod jejich vládou. Jedním z nejdůležitějších sektorů byla právnická profese, která byla využívána k tomu, aby nacistům poskytla právní „fíkový list“. V roce 1933, bezprostředně po převzetí moci, byl založen Bund Nationalsozialistischer Deutscher Juristen, v překladu svaz německých nacionálně socialistických právníků. V roce 1936 se tato organizace přeměnila na nechvalně známý nacistický Svaz ochránců práva. To byl nacistický kódový jazyk pro systematické ničení demokratického právního systému a jeho nahrazování právem nacistickým. Hallstein byl členem obou těchto právních organizací. 18. května 1936, pouhých osm měsíců

po přísaze věrnosti nacistům, byl Hallstein jmenovaný „děkanem právnické a ekonomické fakulty“ na univerzitě v Rostocku. V červnu 1938 se Walter Hallstein účastnil oficiálních státních jednání mezi nacistickým Německem a fašistickou Itálií s cílem učinit z těchto agresivních ideologií základ budoucí Evropy. O co šlo?

Němečtí nacisté a italská fašistická začali koordinovat svou těsnou spolupráci. Za tímto účelem byla zřízená dvoustranná komise s názvem Pracovní skupina pro německo-italské právní vztahy. Hlavním cílem této skupiny bylo vytvořit právní základ pro vládu koalice fašistů a nacistů nad Evropou, která měla vstoupit v platnost, jakmile si Německo a Itálie vojensky podrobí zbytek starého kontinentu. Prioritními projednávanými tématy byla „ochrana duševního vlastnictví“, tedy rozšíření patentů, zejména z kartelu IG Farben, po celé Evropě a „ochrana rasy“. Jen několik týdnů po Hitlerově návštěvě 9. května 1938 se v Římě konalo první setkání této skupiny fašistických a nacistických právníků. Jedním z právních expertů zastupujících nacistické Německo na těchto oficiálních jednáních o tom, jak budou nacisté a fašisté vládnout dobyté Evropě, byl Walter Hallstein. Jednání proběhla mezi 21. až 25. červnem 1938. Přesuňme se o půl roku později, na leden 1939.

23. ledna 1939 pronesl Hallstein, tehdejší děkan právnické a ekonomické fakulty na univerzitě v německém Rostocku, propagandistický projev o právní restrukturalizaci Evropy. Jeho vystoupení, které lze nejlépe charakterizovat jako „dobyvačný projev“, bylo součástí válečné mobilizace nacistického režimu a jejich korporátních partnerů, kartelu IG Farben. Ve svém projevu, Hallstein výslovně popsal plánované dobytí Evropy wehrmachtem a podmanění Evropy jako „ekonomickou událost naprosto nepředstavitelných důsledků“. Načasování tohoto projevu bylo velmi významné. Pouhých deset měsíců předtím, 12. března 1938, nacisté anektovali Rakousko. 10. října 1938, pouhé tři měsíce před Hallsteinovým projevem, nacisté anektovali také třetinu českého území Sudety, když pohrozili válkou, pokud nebudou jejich územní nároky naplněné. Na mezinárodní konferenci v Mnichově 29. a 30. září 1938 Adolf Hitler ujistil svět, že anexí Sudet budou jeho územní nároky uspokojené.

Nic nemohlo být vzdálenějšího pravdě. Zmíněná Pracovní skupina pro německo-italské právní vztahy na svém zasedání ve Vídni mezi 6. až 11. březnem 1939 přijala následující zásady. Každý národ, jako živé společen-

ství, musí řešit rasovou otázku v souladu se svými duchovními a rasovými vlastnostmi. Na tomto základě si nacionální socialismus i fašismus nárokují právo bránit evropskou kulturu a zdokonalovat ji. Právní řád diktátorského státu má za úkol chránit celistvost, zdraví a rasové zdraví svého národa. Úkolem nacionálního socialismu a fašismu je soustavně posilovat rasové vědomí hlubokou duchovní a mravní výchovou. Walter Hallstein byl jedním z prominentních právníků, který zajišťoval právní rámec této mezinárodní spolupráce mezi Němci a Italy. V roce 1941 se Walter Hallstein stal děkanem Právnické a ekonomické fakulty na univerzitě v německém Frankfurtu. Nebylo náhodou, že Frankfurt byl také sídlem IG Farben. O několik let později Norimberský tribunál pro válečné zločiny odhalil, že právě z tohoto ústředí IG Farben bylo plánované a realizované hospodářské ovládnutí Evropy.

Klíčovým právním nástrojem ekonomické kontroly byly právě patenty. Proto jsem tak rozsáhle hovořil v předchozích kapitolách právě o patentech. Patenty jsou alfou omegou korporací a kartelů. V roce 1945 si kartel uvědomil, že jeho nacistické a fašistické vojenské loutky válku prohrály. Pro kartelové zájmy však tato porážka nebyla ničím víc než pouhým zádrhelem. V Norimberském tribunálu pro válečné zločiny byly vojenské loutky kartelu představené světu jako jediní viníci. Naproti tomu Hallstein a další právní, ekonomičtí a političtí experti kartelu byli neznalé veřejnosti klamně prezentováni jako demokratičtí „otcové zakladatelé“ nové Evropy, se sídlem v Bruselu. To se také stalo. V roce 1950 se Walter Hallstein, potom co lhal spojencům o své nacistické minulosti, stal poradcem západoněmeckého kancléře Konrada Adenauera a hlavním koordinátorem jeho zahraniční politiky. Díky svým předchozím rozsáhlým zkušenostem s plánováním Evropy pod vládou kartelu a nacistů se Hallstein stal klíčovým architektem bruselské Evropské unie.

Hallstein, prominentní nacistický právník a expert na koncern IG Farben, byl těmito korporátními zájmy vybraný, aby se stal prvním předsedou Komise Evropské unie s konkrétním úkolem. Vytvořit „bruselskou Evropskou unii“ podle původních plánů koalice nacistů s IG Farben na ovládnutí Evropy prostřednictvím Centrálního kartelového úřadu. 25. března 1957 byl Walter Hallstein jedním z 12 signatářů Římské smlouvy, zakládajícího dokumentu bruselské Evropské unie. To je také potměšilý kus historie, který si musíme uvědomit. Když Hallstein po skončení konference nacistů a fašistů v roce

1938 opouštěl Řím, nemohl tušit, že se do tohoto města vrátí o pouhých 19 let později se stejnou misí. Podpis Římské smlouvy, jejímž byl Hallstein také spoluautorem. Vidíme, jak se světový běh dějin skutečných vládců a architektů moci nemění? To, co se nepodařilo před válkou v roce 1938, se podařilo po válce, o 19 let později v roce 1957.

Římská smlouva. Kdo jste poslouchali mé pořady o evropském Gladiu a Nesvatou alianci mezi Vatikánem, mafií a CIA už víte, že také v Itálii byli do mocenských pozic znovu navráceni bývalí fašisté. Všechno se odehrává pod pláštíkem a maskováním, v utajení, ale v naprosto stejných kolejích. Hallstein v roce 1957 dokončil úkol, který dostal v roce 1938. 7. ledna 1958 byl Walter Hallstein jmenovaný prvním předsedou Komise EU. Tuto funkci zastával po celé desetiletí. V roce 1963 byl Hallstein jmenován na druhé pětileté funkční období předsedou «Komise Evropské unie. Po celých deset let, od roku 1958 do roku 1967, velel Hallstein armádě tisíců úředníků mimo jakoukoli demokratickou kontrolu.

Carl Friedrich Ophüls

Je zřejmé, že Walter Hallstein nebyl ve své roli hlavního architekta „bruselské Evropské unie“ sám. Obklopil se právními technokraty, kteří byli už před rokem 1945 významnými aktéry nacistů. Vzhledem k tomu, že klíčovými nástroji kartelu k zajištění jeho budoucí kontroly nad Evropou byly patenty, není překvapením, že si Walter Hallstein vybral jako svou pravou ruku - odborníka na patentové právo. Ophüls vystudoval ekonomii a právo a v roce 1923 začal pracovat na německém ministerstvu zahraničí. Po převzetí moci nacisty pracoval Ophüls jako soudce pro patentové právo a ředitel okresního soudu ve Frankfurtu nad Mohanem. Carl Friedrich Ophüls byl za nacistického režimu hlavním soudním znalcem důležitého patentového soudu ve Frankfurtu nad Mohanem, kde sídlila centrála IG Farben. V této funkci byl Ophüls obeznámený se všemi patentovými spory týkajícími se rozkrádání chemického průmyslu v dobytých zemích Evropy kartelem IG Farben. Ophüls působil během druhé světové války jako vedoucí německý právní patentový exekutor zahrnující tisíce patentů IG Farben. Tato skutečnost ho samozřejmě kvalifikovala jako komplice pro další pokus kartelu o dobytí Ev-

ropy. Z denacifikačního dotazníku Spojenců z roku 1946 vyplývá, že Ophüls byl členem nacistické strany NSDAP. Kvůli jeho nacistické minulosti Spojenecký bezpečnostní úřad v roce 1947 Ophülsa klasifikoval následovně:

„Tato osoba byla vojenskou vládou dříve shledána nezaměstnatelnou pro jakoukoli pozici nad běžnou pracovní“.

Hallsteinovo hodnocení Ophülsa však bylo v přímém rozporu s hodnocením spojenců. Společně s Gerhardem Schiedermairem, členem nechvalně známého klanu nacistických právníků Schiedermairových, povýšil Hallstein Ophülsa během roku 1949 na „doktora“ a „profesora“ práv na frankfurtské univerzitě. Tedy přesně tam, kde působil za Hitlerova nacistického Německa. O rok později, v roce 1950, Hallstein jmenoval Ophülsa „velvyslancem v Bruselu“ a svou pravou rukou při budování bruselské Evropské unie. Tedy ještě jednou, Ophüls byl jmenovaný Hallsteinem jako velvyslanec Německa v Bruselu. Hallsteinova pravá ruka v Belgii. Ophüls se po válce stal právním poradcem německé vlády pro evropskou integraci. To prostě nevymyslíš.

Závěr

To je všechno k prvnímu dílu nacistických kořenů Evropské unie. Co uslyšíte v dalších dílech? Podívám se jmenovitě na další nacisty, kteří stáli u kořenů budování bruselské Evropské unie, ale také na počátky zločinecké a teroristické organizace NATO, u které také stáli staří veteráni nacisté. A nebyli to žádní řadoví důstojníci, ale špičky NATO. Uvedu samozřejmě konkrétní jména a vazby. Vrůst nacistů do struktur NATO, FBI, CIA a Evropské unie je tak ohromující, až se z toho doslova tají dech. Všechno budu samozřejmě projektovat na konkrétních jménech, aby nevznikaly pochybnosti o validitě předkládaných informací. Závěrem příštího dílu se podíváme na postupné bourání národních suverenit jednotlivých národních států bruselské Evropské unie. Maastricht, Amsterdam, smlouva z Nice a Lisabonská smlouva. Nebojte, nebude to žádné nudné předčítání bruselštiny, ale vypíchnu skutečně jen to nejdůležitější.

2. díl

Na začátku druhého dílu nacistických kořenů Evropské unie stručně zrekapituluji, o čem jsem hovořil v prvním díle. Podíval jsem se na první dokument s názvem Evropské hospodářské společenství, který nacisté napsali v roce 1942. Tento dokument předpovídá utváření Evropy po válce a vítězství nacistů. To sice nevyšlo, ale mnohé z nastíněných plánů se začly plnit. Nacisté o dva roky později, v roce 1944, už střízlivě hodnotili prohru války na tajné konferenci. Z ní vzešla Zpráva o červeném domu. Ta rozfázovala postup nacistů po jejich konečné prohře. Jak se mají nacističtí průmyslníci, bankéři, ekonomové, inženýři a právníci znovu sloučit dohromady, financovat své spolky a znovu opět získat mocenské otěže v evropském společenství. Mnohé z těchto prognóz nacistů z roku 1944 se vyplnilo doslova do puntíku. Podíval jsem se na mýtus o demokracii bruselské Evropské unie, skupiny korporátního kartelu a kouzlo patentů. Průmyslové patenty jsou s těžší věcí, která se ale velmi podceňuje. Patenty jsou zlato korporací pro dominanci a monopol jejich ekonomických zájmů. Patenty stačí korporacím k ovládnutí světových trhů. Následně jsem se zaměřil na IG Farben a její kriminální minulost spojení s nacisty. Potom jsem už začal prvním architektem jádra Evropské unie, která se nakonec dovršila podpisem Římské smlouvy v roce 1957. Touto osobou byl právník Walter Hallstein. Jeho pravou rukou byl Carl Friedrich Ophüls.

Hans Globke

Mnoho úředníků a velvyslanců poválečného západoněmeckého „ministerstva zahraničí“ bylo předtím členy „nacistického ministerstva zahraničí“ za Joachima von Ribbentropa. Byli významnými agenty nacistů při dobývání Evropy během druhé světové války. V padesátých letech 20. století, v letech založení bruselské Evropské unie, se tito právní a političtí krtci stali operativními agenty kartelu v evropských zemích. Byli pověřeni přípravou dalšího plánu převzetí moci Kartelu prostřednictvím bruselské Evropské unie. Jak jsem zmínil, Walter Hallstein byl poradcem prvního kancléře západního Německa, Konrada Adenauera. Šéfem Adenauerova kancléřského úřadu byl Hans Globke. Hans Globke byl také vyšetřovaným v rámci váleč-

ných zločinů, protože pracoval na nacistických holokaustových zákonech. Globke vystudoval práva a politické vědy, než nastoupil do pruské a později německé státní služby. V roce 1929 se Globke stal správním radou pruského ministerstva vnitra. Po požáru Říšského sněmu se Globke podílel na sepsání zmocňovacího zákona a zákona o rozpuštění Pruska. Následně byl přeložený na německé ministerstvo vnitra. Globke si získal pověst odborníka na rasové otázky. Zákony a nařízení, na kterých Globke pracoval na ministerstvu vnitra, sehrály podstatnou roli při přípravě norimberských rasových zákonů. V roce 1936 byl Globke spoluautorem komentáře k norimberským rasovým zákonům. V poválečném Německu se Globke stal „šedou eminencí“ prvního západoněmeckého kancléře Konrada Adenauera. V této roli měl obrovskou moc při formování nového Německa a vypracovávání plánů na bruselskou Evropskou unii.

Herman Josef Abs

Další osobou byl Herman Josef Abs. Hermann Abs byl jednou z klíčových postav německé ekonomiky od konce 30. do 70. let 20. století. Švihák, elegán a diplomat Abs se v roce 1937 stal členem představenstva Deutsche Bank, největší německé banky. Do roku 1942 Abs zastával 40 ředitelských funkcí, z nichž čtvrtina byla v zemích okupovaných nacisty. Mnohé z těchto společností využívaly otrockou práci a do roku 1943 se majetek Deutsche Bank zčtyřnásobil. Od roku 1940 byl Abs členem dozorčí rady společnosti IG Farben s hlavním zaměřením na finanční transakce. 80% všech finančních transakcí, které se uskutečnily při zakládání osvětimského továrního komplexu vybudovaného společností IG Farben, bylo řízeno Deutsche Bank a prošlo rukama Abse. Po válce byl Abs krátce uvězněný, ale rychle se vrátil k podnikání navázáním kontaktů s britskými a americkými okupačními silami. Herman Abs byl totiž pověřený přidělováním finančních prostředků z Marshallova plánu německému průmyslu. Díky této pozici se stal klíčovou postavou při vzniku sítě Gladio. Byl také finančním poradcem Konrada Adenauera. Abs byl vedoucím německé delegace na „Dohodě o německých vnějších dlužích“ z roku 1953, která skončila relativně nízkými splátkami

německých poválečných a druhoválečných dluhů, včetně všech budoucích požadavků vznesených sdruženými obětí.

Jak jsem zmínil, Abs šéfoval Deutsche Bank. Ve své hlavní funkci člena správní rady největší německé banky „Deutsche Bank“ se zabýval především tím, aby jí zajistil přední místo v okupovaných evropských zemích. Abs se stal nejmocnějším bankéřem poválečného Německa. Z velké části právě jeho zásluhou se podařilo obnovit „silnou německou říši“, která se stala základem dnešní Evropské unie. Důležité je, že Abs byl také členem Evropské ligy pro hospodářskou spolupráci, elitní intelektuální nátlakové skupiny založené v roce 1946. Liga se zasazovala o vytvoření společného trhu, předchůdce Evropské unie. Jejími členy byli průmyslníci a finančníci. Vypracovala politiku, která je dnes nápadně známá - měnová integrace a společné dopravní, energetické a sociální systémy. Abs byl také nominovaný do výboru Vatikánské banky. Pak na něj jeho minulost praskla a do Vatikánské banky nakonec nevstoupil. Kdo jste poslouchali můj pořad Nesvatá aliance mezi Vatikánem, mafií a CIA, zmínil jsem to v 6. díle. To byli lidé, kteří stáli u zrodu západního Německa a bruselské Evropské unie.

Kurt Georg Kësinger

Dále bych chtěl jmenovat Akční výbor pro Spojené státy evropské. To je velmi málo známý výbor, jehož historie zůstává z velké části utajovaná i dnes. Tento Akční výbor pro Spojené státy evropské založil Jean Monnet 13. října 1955 Jean Monnet byl předtím vysokým představitelem Evropského společenství uhlí a oceli. Nejdéle sloužícím členem výkonného výboru této akční rady byl Němec Kurt Georg Kësinger, který v něm zasedal od ledna 1956 do května 1965. Kësinger byl ovšem členem nacistické strany a za druhé světové války pracoval v oddělení rozhlasové propagandy na nacistickém ministerstvu zahraničí. Později se stal západoněmeckým kancléřem, kterým byl mezi lety 1966 až 1969. K dalším významným členům tohoto Akčního výboru patřil Ital Aldo Moro, v období od května 1959 do prosince 1962. Před druhou světovou válkou byl Aldo Moro členem Fašistické univerzitní organizace Gioventu Universitaria Fascista, skupiny sponzorované Musso-

linií fašistickou stranou. Aldo Moro se nakonec stal italským premiérem, kterým byl dvakrát.

Konrad Adenauer

Konrad Adenauer, první německý poválečný kancléř, využil svých pravomocí k tomu, aby přivedl zpět k moci mnoho nacistických pohlavářů. Potom, co Adenauer v roce 1933 ztratil funkci starosty Kolína nad Rýnem, kontaktoval v srpnu 1934 vysoce postavené nacistické politiky a odvolával se na své služby nacistickému hnutí. Následně přijímal platby od nacistické vlády. Při jednáních, která proběhla s okupačními silami v roce 1949, se Adenauer snažil zabránit likvidaci laboratoří patřících farmaceutické společnosti Bayer. Když se v roce 1949 Konrad Adenauer ujal moci, byl šéf Deutsche Bank, Herman Abs, jeho nejdůležitějším finančním poradcem. V zákulisí Abs usilovně pracoval na tom, aby se Deutsche Bank mohla po decentralizaci obnovit. V roce 1957 se mu to podařilo a on se vrátil ke svému bývalému zaměstnavateli. Téhož roku podepsalo šest členů společenství uhlí a oceli Římskou smlouvu, která založila Evropské hospodářské společenství. Smlouva dále liberalizovala obchod a zřizovala stále mocnější nadnárodní instituce včetně Evropského parlamentu a Evropské komise.

Během svého čtrnáctiletého působení Adenauer strategicky dosazoval do vládních funkcí nacistické zločince. Jiným pomohl k propuštění z vězení a k opětovnému získání vedoucích pozic v podnicích. Jedním z těchto nacistických zločinců byl zmíněný Hans Globke, kterého Adenauer zaměstnal jako svého poradce pro národní bezpečnost. Dalším příkladem byl také široce zmíněný Walter Hallstein, kterého Adenauer pomohl prosadit jako klíčového architekta struktury bruselské Evropské unie a prvního předsedu. V roce 1956 Adenauer založil německou tajnou službu Bundesnachrichtendienst. Vedoucí BND a velká část jejích zaměstnanců se rekrutovala z bývalých zaměstnanců nacistických SS a gestapa. Německé ministerstvo vnitra zaměstnávalo po druhé světové válce více bývalých nacistů, než se dosud předpokládalo. Od roku 1949 do začátku 70. let bylo ve vedoucích funkcích více bývalých nacistů než na jiných ministerstvech. Například na minister-

stvu zahraničí nebo spravedlnosti, kde se to bývalými nacisty také hemžilo. Mezi lety 1956 až 1961 se podíl nacistů na ministerstvu vnitra zvýšil na 66%.

Personální složení ministerstva vnitra Spolkové republiky Německo se stavil v roce 1949 osobně kancléř Konrad Adenauer. Pověřil Ericha Keßlera, bývalého vedoucího oddílu SA a v roce 1945 vedoucího sekce na říšském ministerstvu vnitra, aby připravil „zásady nové úřednické politiky“ a „možné kandidáty na vedoucí funkce ve spolkové správě. Po Keßlerově boku stál Hans Globke, který od roku 1953 vedl Adenauerovo kancléřství. Globke byl náměstkem na říšském ministerstvu vnitra a podílel se na nechvalně známých „norimberských rasových zákonech“. Ze 44 vedoucích úředníků ministerstva vnitra bylo 24 bývalých členů nacistické strany. Patnáct procent z nich patřilo k SA a sedm procent k SS. Následně byl do funkce ministra instalovaný známý Gerhard Schröder. Sám Schröder byl bývalým členem nacistické strany. Pod Schröderovým vedením bylo 15 z celkem 17 vedoucích a ústředních funkcí ministerstva vnitra obsazeno bývalými členy nacistické strany a SA. Klíčové složky, jako například vnitřní bezpečnost, imigrační oddělení a tiskový úřad, byly v rukou vedoucích činitelů nacistů.

Jedním z nich byl Erwin Gehrhardt, od roku 1959 tiskový mluvčí ministerstva vnitra a od roku 1965 vedoucí oddělení tiskového práva. Gehrhardt vstoupil do nacistické strany už v roce 1924 a působil jako velitel oddílu SA. V roce 1929 se stal členem Svazu německých národně socialistických právníků a v roce 1932 začal vystupovat s propagandistickými projevy na četných nacistických shromážděních. Nakonec byl přijatý do ministerstva vnitra po válce za Konrada Adenauera. Další bývalý nacist, Kurt Breull, vedl mezi lety 1953 až 1964 oddělení pro pobyt a přistěhovalectví. Už jako mladší právník byl zarytým antisemitou. Jako vedoucí úředník Spolkové republiky ve svém antisemitismu plynule pokračoval. Breull byl ze všech lidí úředníkem ministerstva vnitra odpovědným za tábor pro vysídlené osoby Föhrenwald. V táboře byli umístěni Židé, kteří přežili holocaust. Také zpravodajské služby západního Německa po válce byly pod kontrolou bývalých nacistů. Blízcí spolupracovníci Hitlerova ministra vnitra Wilhelma Fricka, který byl v roce 1946 v Norimberku odsouzený k trestu smrti, a šéfa SS Heinricha Himmlera byli víceméně plynule převedeni do spolkových služeb.

Reinhard Gehlen, vedoucí oddělení „Zahraniční armády Východ“, je jedním z nejznámějších příkladů. Po válce spolupracoval s Američany na

vybudování německé zahraniční zpravodajské služby. V roce 1950 se stal spolkovým úředníkem a do Spolkové zpravodajské služby přijal velkou část svých bývalých zaměstnanců. Dalším příkladem je Max Hagemann, který vedl pododdělení veřejné bezpečnosti ministerstva vnitra a hrál hlavní roli při budování Spolkového kriminálního úřadu. Před rokem 1945 působil na říšském ministerstvu spravedlnosti, naposledy jako poradce Říšské komise pro „nakládání s nepřátelským majetkem“. Odtud přešel do spojenci založeného „Ústředního úřadu pro správu majetku“ a v roce 1949 se stal konzultantem kriminálního úřadu pro policii a policejní právo. Možná si mnozí z nás vzpomeneme na bývalého ministra vnitra za Angely Merkelové, Thomase de Maiziera. Otec Thomase de Maiziera se těšil Hitlerově důvěře jako důstojník jeho generálního štábu. Jak je vidět, nacistická štafeta se předává a dědí po generace.

Fritz Ter Meer

Za farmaceutickými kartely ale stály další osoby. Fritz ter Meer byl členem představenstva společnosti IG Farben a odsouzený válečný zločinec. Fritz Ter Meer vystudoval chemii a práva ve Francii a Německu. Potom pracoval pro chemickou společnost svého otce. V roce 1925 se tato společnost sloučila s IG Farben. Fritz Ter Meer se v roce 1925 stal členem správní rady IG Farben a zůstal v ní až do roku 1945. Byl také členem pracovního výboru a technického výboru společnosti IG Farben. Fritz Ter Meer působil jako ředitel sekce II na německém ministerstvu války. V roce 1939 přesvědčil šéfa německé armádní zbrojní agentury, aby používal jedovatý plyn Tabun vyráběný IG Farben. Od roku 1941 byl Fritz ter Meer zodpovědný za výstavbu a provoz továrny IG Farben v koncentračním táboře Osvětim. Fritz Ter Meer byl v roce 1945 zatčený a postavený před soud v Norimberském procesu proti IG Farben, kde byl shledán vinným z válečných zločinů a zločinů proti lidskosti, kterých se dopustil drancováním a spolčení okupovaných území, zabavením závodů a účastí na zotročování a deportaci otrocké pracovní síly. Byl odsouzený k sedmi letům vězení, ale v roce 1950 byl předčasně propuštěný. Už v roce 1956 se Fritz ter Meer stal předsedou dozorčí rady společnosti Bayer, konkrétně mezi lety 1956 až 1967.

Carl Wurster

Carl Wurster pracoval pro IG Farben a Degesch a byl jedním z těch, kteří byli zodpovědní za jedovatý plyn Cyklon B. Wurster vystudoval chemii a v roce 1924 začal pracovat pro Basf. V roce 1925 začal pracovat v oddělení anorganické chemie společnosti IG Farben. V roce 1934 se Wurster stal vedoucím oddělení anorganické chemie v IG Farben. Wurster byl také členem správní rady společnosti IG Farben vlastněné firmou Degesch, která vyráběla cyklon B, jedovatý plyn používaný v plynových komorách v Osvětimi. V roce 1938 se Wurster stal členem správní rady IG Farben. Po válce, v roce 1952, se Wurster stal výkonným ředitelem obnovené společnosti Basf.

Helmut Kohl

Helmut Kohl je bývalým německým kancléřem a lobbistou farmaceutického průmyslu na plný úvazek. Helmut Kohl byl dříve chráněncem Carla Wurstera. Jak jsem zmínil, Carl Wurster byl členem představenstva dceřiné společnosti IG Farben, konkrétně Basf, která vyráběla plyn pro Osvětim. Wursterův chráněnc, Helmut Kohl, byl bývalým zaměstnancem společnosti Basf. Reprezentoval německou hlavu farmaceutického kartelu. Šlo o to, že si po druhé světové válce chemický a farmaceutický průmysl systematicky připravoval politiky pro nejvyšší vládní funkce. Jedním z nich byl i Helmut Kohl. Mezi lety 1959 až 1969 byl Kohl lobbistou farmaceutického průmyslu na plný úvazek ve Svazu chemického průmyslu. V roce 1969 se Kohl stal ministerským předsedou německé spolkové země Porýní-Falcko, která je pod silným vlivem farmaceutického průmyslu. V roce 1982 se Kohl zmocnil nejvyššího postu v německé spolkové vládě, kancléře, prostřednictvím takzvaného konstruktivního hlasování o nedůvěře. Farmaceutický kartel Kohlovi umožnil, aby se z řadového zaměstnance Basf stal někým, kdo obsadil ústřední chodby moci.

Kohl projevil zvláštní zájem o evropské sjednocení. Byl jedním z hlavních architektů Maastrichtské smlouvy a měny eura. K Maastrichtu se ještě vrátím v klíčových smlouvách. Rozhodnutí, aby se Frankfurt stal sídlem Evropské centrální banky, bylo způsobené především jeho vlivem. Helmut

Kohl po 16 let prosazoval z úřadu německého kancléře globální politické zájmy farmaceutického kartelu. V roce 1995, kdy byl Kohl kancléřem, vyšlo najevo, že jistý obchodník se zbraněmi poskytl Kohlově křesťanskodemokratické straně CDU řadu nepřiznaných příspěvků. Skandál se rozrostl v listopadu 1999, kdy státní zástupci v německém Augsburgu vydali zatykač na bývalého pokladníka CDU, který byl obviněn z daňových úniků, protože nepřiznal dar od lobbisty ze zbrojního průmyslu. Vyšetřovatelé také zjistili, že se nejednalo o jednorázovou platbu a že CDU dlouhodobě používala systém tajných účtů pro příjem darů. Kohl nicméně opakovaně odmítl dárcem jmenovat a stále není jasné, kolik milionů jeho strana CDU tímto způsobem skutečně získala.

Angela Merkelová

Po Kohlovi převzala funkci kancléřky v roce 2005 jeho politická chráněnka Angela Merkelová. Její mentor Helmut Kohl představil tehdy mladou Merkelovou jako „moje děvče“. Bodejť by ne, když Merkelová měla také velmi úzké vazby na farmaceutický průmysl. Merkelová studovala mezi lety 1973 až 1978 fyziku na univerzitě v Lipsku ve východním Německu. Později získala doktorát za práci o kvantové chemii. Mezi lety 1978 až 1990 Merkelová pracovala a studovala v Ústředním ústavu fyzikální chemie Akademie věd ve východním Berlíně. Po sjednocení Německa byla Merkelová v roce 1990 zvolená poslankyní Spolkového sněmu. V roce 1991 se Merkelová stala ministryní pro ženy a mládež ve vládě Helmuta Kohla. Mezi lety 1994 až 98 zastávala Merkelová funkci ministryně životního prostředí a jaderné bezpečnosti. Měla blízký vztah s Kohlem a stala se známou jako Kohlovo děvče. V roce 2000 Merkelová vystřídala Kohla ve funkci předsedkyně strany CDU. V roce 2005 se Merkelová stala německou kancléřkou. V projevu krátce před svým zvolením prohlásila:

„Občané Německa nemají v budoucnu právo na demokracii a volnotržní hospodářství!“.

Bylo zřejmé, že Merkelová byla informovaná zástupci kartelu. Jedním z jejích blízkých poradců byl šéf společnosti Basf Jürgen Hambrecht. Basf byla za druhé světové války jedním z členů kartelu IG Farben.

Nikolas Sarkozy

Souběžně s tím ve Francii „dědicové architektů Osvětami“ prosadili k moci Nicolase Sarkozyho. Nikolas Sarkozy byl pro změnu hlavou francouzského farmaceutického kartelu. To si musíme také vysvětlit, protože to je velmi zásadní a důležité. Sarkozy vystudoval soukromé a obchodní právo. Následně pracoval jako právník pro francouzskou farmaceutickou firmu Servier, která je známá svými úzkými vztahy s francouzskými politiky. Jedním z jeho klientů byl Silvio Berlusconi, mediální magnát a bývalý italský premiér. Sarkozyho politická kariéra začala v roce 1982, kdy se stal starostou Neuilly-sur-Seine, jedné z nejbohatších francouzských obcí. Ve funkci zůstal až do roku 2002. V roce 2002 se Sarkozy stal francouzským ministrem vnitra. Během svého působení ve funkci prosadil sňatek mezi francouzským farmaceutickým trpaslíkem Sanofi a švýcarsko-německým farmaceutickým gigantem Aventis, dříve Hoechst, jedna z divízi IG Farbenu. Pak se stal postupně ministrem financí, vnitra a nakonec francouzským prezidentem. Sarkozy tedy reprezentoval také farmaceutický kartel.

Karl Theodor zu Guttenberg

Máme tu ale další příklady. Tak třeba bývalý německý ministr obrany Karl Theodor zu Guttenberg, byl od svých 14 let vychovávaný svým nevlastním otcem, který byl synem Joachima von Ribbentropa. Ribbentrop byl samozřejmě mezi lety 1933 až 1945 Hitlerovým ministrem zahraničí. V roce 1947 byl Ribbentrop souzený v Norimberku a za své zločiny oběšený. Ano, můžeme namítnout, že pouhý příbuzenský vztah nemusí nutně předurčovat loajalitu ke korporátním zájmům nebo politickým strategiím. V tomto případě však fakta hovoří sama za sebe. Někdejší německý ministr obrany Guttenberg byl neochvějným zastáncem militarizace Evropy a vytvoření evropské armády. Poté, co byl Guttenberg pod tlakem vyzván k rezignaci a veřejně obhajoval zabíjení nevinných civilistů v Afghánistánu německými vojáky, odpověděl před německým televizním publikem:

„Rozhodně zůstanu, i kdyby se strhla bouře. Tak jsem byl vychován a tak budu i nadále postupovat.“

Otto Ambros

Otto Ambros byl mezi lety 1938 až 1945 členem výkonného výboru IG Farben. Ambros jako vedoucí provozu dohlížel na výběr lokality, plánování, výstavbu a provoz továrny a koncentračního tábora „IG Auschwitz“. Mezi lety 1940 až 1945 byl Ambros poradcem vedoucího úřadu Carla Kraucha a vedoucím jeho oddělení pro výzkum a vývoj s odpovědností za bojové a chemické látky. Osobně obhajoval před Adolfem Hitlerem použití nervově paralytických látek Sarin a Tabun. Ambros vyvinul chemické zbraně Sarin v roce 1939 a Soman v roce 1944 pro společnost IG Farben. Na Norimberském tribunálu proti společnosti IG Farben byl Ambros pohnán k odpovědnosti za zločiny, které spáchal během druhé světové války. Byl shledán vinným ze „zotročování“ a odsouzen k osmi letům vězení. Ovšem v roce 1952 byl Ambros propuštěn z vězení, aniž by si odpykal celý trest. Následně se stal poradcem Konrada Adenauera a různých farmaceutických společností.

Carl Krauch

Carl Krauch vystudoval chemii a v roce 1912 začal pracovat pro Basf. V roce 1922 se stal ředitelem továrny na čpavek společnosti Basf v Merseburgu. V roce 1934 se Krauch stal členem správní rady IG Farben. V roce 1940 Krauch vystřídal Carla Bosche ve funkci předsedy dozorčí rady společnosti IG Farben. Po válce, v roce 1948 byl Krauch v Norimberku odsouzený k šesti letům vězení za válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, kterých se dopustil účastí na zotročování a deportaci otrocké pracovní síly. V roce 1950 byl ovšem propuštěn a stal se členem dozorčí rady společnosti Chemische Werke Hüls AG, jedné ze společností vzniklých po rozpadu IG Farben.

Rudolf Augstein

Rudolf Augstein, vydavatel zpravodajského časopisu „Der Spiegel“, byl jedním z nejvýznamnějších novinářů poválečného Německa. Augstein využil svého vlivu k odvedení pozornosti veřejnosti od odpovědnosti nacistů

za požár, při kterém v roce 1933 vyhořel německý parlament, Říšský sněm. Augstein využil zkušeností bývalých příslušníků SS a gestapa k vytvoření systému „investigativní žurnalistiky“, jehož cílem bylo ovlivnit politiku poválečného Německa. Augsteinovo uvěznění v roce 1962 po takzvané „aféře Spiegel“ bylo propagandisticky využité k tomu, aby ho veřejnost mohla vnímat jako „levicového“. Není proto překvapivé, že Der Spiegel byl následně vnímán jako obránce svobody tisku. Augstein také selektivně dosazoval do vedoucích pozic své redakce vysoce postavené nacistické funkcionáře.

Uhlí a ocel

Podívejme se teď na formování jádra Evropské unie v chronologickém řazení. 18. dubna 1951 byl podepsaný první „předstupěň“ smlouvy o „bruselské Evropské unie“. Na papíře smlouva vytvářela společný trh s uhlím a ocelí ve střední Evropě. Ve skutečnosti však byla prvním krokem kartelu k dalšímu pokusu o ovládnutí Evropy. Přestože se podpisová schůzka konala na francouzském území, samotná smlouva byla do značné míry ovlivněná Hallsteinem a jeho právním týmem a nese zřetelný jazyk kartelu. Článek 9 smlouvy European Coal and Steel Community vytváří „předchůdce“ „Evropské komise“ se všemi jejími diktátorskými rysy. Vytváří orgán, který působí „nadřazeně“ a výslovně „nezávisle“ na demokraticky zvolených vládách, což jsou všechny znaky diktátorské vlády. Hallstein se podpisem Pařížské smlouvy 18. dubna 1951 stal Adenauerovým vyslancem pro uhlí a ocel.

Evropská armáda a nacisté v NATO

Kartel ale pokračoval neúnavně dál. Pouhých sedm let po skončení druhé světové války a vojenské porážce nacistického Wehrmachtu připravoval Kartel plány na zprovoznění svých dalších vojenských jednotek. Tentokrát pod krycím názvem European Defence Community. Jednoduše evropskou armádu pod velením Bruselu. Hallstein byl klíčovým architektem této smlouvy, která zakládala evropskou armádu pod kontrolou nově vzniklého Vrchního úřadu, a tím i Kartelu. Smlouva byla podepsaná 27. května 1952 a ratifikovaná Itálií a zeměmi Beneluxu. 30. srpna 1954 francouzský parlament tento

plán zmařil tím, že smlouvu o evropské armádě znovu zamítl. Důležitým důvodem byla skutečnost, že mezi nejvyšší vojenské poradce poválečného Německa patřili vysoce postavení nacističtí generálové, včetně generála Hanse Speidela. O co šlo? Nově objevené dokumenty totiž ukazují, že v letech po druhé světové válce vytvořili bývalí příslušníci nacistického wehrmachtu a Waffen-SS tajnou armádu na ochranu Německa. Tyto odhalené dokumenty ukazují, že bývalý německý kancléř Konrad Adenauer věděl o existenci této velké a nelegální armády ve své zemi, kterou vytvořili veteráni Wehrmachtu a Waffen-SS. Podle dokumentů se německý kancléř Konrad Adenauer o existenci polovojenské skupiny dozvěděl v roce 1951. V té době se nerozhodl ji rozbít.

Mezi nejdůležitější aktéry této tajné armády bývalých nacistů, patřil Albert Schnez. Schnez se narodil v roce 1911. Ve druhé světové válce sloužil jako plukovník, než se dostal do řad Bundeswehru, který byl založený v roce 1955. Tento armádní projekt začal v poválečném období ve Švábsku, v regionu kolem Stuttgartu, kde tehdy čtyřicetiletý Schnez obchodoval se dřevem, textilem a domácími potřebami. Vedle toho pořádal společenské večery pro veterány 25. pěší divize, ve které sloužil. Vzájemně si pomáhali, podporovali vdovy a sirotky po svých kolezích a vyprávěli si o starých i nových časech. Armáda se začala formovat od roku 1950. Schnez získával dary od podnikatelů a podobně smýšlejících bývalých důstojníků, kontaktoval skupiny veteránů jiných divizí, požádal dopravní firmy, která vozidla by mohly poskytnout v nejhrošším případě, a pracoval na nouzovém plánu. O zbraně se postaral Anton Grasser, bývalý generál pěchoty, který byl tehdy zaměstnaný u Schnezovy firmy.

V roce 1950 nastoupil na Spolkové ministerstvo vnitra v Bonnu, kde se stal generálním inspektorem a dohlížel na koordinaci taktických jednotek německé policie v německých spolkových zemích pro případ války. Chtěl jejich prostředky využít k vybavení vojska pro případ ohrožení. Schnez chtěl založit organizaci jednotek složených z bývalých důstojníků, ideálně celých štábů elitních divizí Wehrmachtu, které by mohly být rychle nasazené v případě útoku. Většina příslušníků tajné zálohy bývalých nacistů žila v jižním Německu. Z přehledu v dokumentech vyplývá, že Rudolf von Büнау, generál pěchoty ve výslužbě, vedl „štáb skupiny“ ze Stuttgartu. Další dílčí jednotky byly v Ulmu, vedl je generálporučík ve výslužbě Hans Wagner. V Heilbron-

nu generálporučík ve výslužbě Alfred Reinhardt. V Karlsruhe generálmajor ve výslužbě Werner Kampfhenkel. Ve Freiburgu generálmajor ve výslužbě Wilhelm Nagel a také v mnoha dalších městech. Při hledání financí pro plnohodnotnou operaci požádal Schnez v létě 1951 o pomoc západoněmeckou tajnou službu.

Během schůzky 24. července 1951 nabídl Schnez Gehlenovi, šéfovi zpravodajské služby, služby své stínové armády pro „vojenské využití“ nebo „prostě jako potenciální sílu“, ať už pro německou exilovou vládu, nebo pro západní spojence. Zápis v dokumentech Gehlenovy organizace uvádí, že mezi Schnezem a Reinhardem Gehlenem byly „dlouholeté vztahy přátelského charakteru“. Koncem padesátých let patřil Schnez do doprovodu tehdejšího ministra obrany, také prvotřídního nacisty, Franze Josefa Strausse, a později působil jako šéf německé armády za kancléře Willyho Brandta a ministra obrany Helmuta Schmidta. Schnezovy výroky citované v dokumentech naznačují, že projekt vybudování tajné armády podporovali také Hans Speidel, který se v roce 1957 stal vrchním velitelem spojenecké armády NATO ve střední Evropě, a Adolf Hüsinger, první generální inspektor Bundeswehru.

Tyto dříve tajné dokumenty odhalují vazby přímo na špičky teroristické organizace zvané NATO. Stovky starých nacistů našlo nový život v práci pro Američany, ale také pro Německo. To dokresluje počátek výcviku jednotek sítě Gladio po celé Evropě, které spadaly do struktur NATO řízené Američany. Například nacistický generál Hans Speidel se v roce 1957 stal vrchním velitelem spojenecké armády NATO ve střední Evropě. Nacistický admirál Friedrich Guggenberger se stal členem velmi důležitého vojenského výboru NATO ve Washingtonu. Generál Adolf Hüsinger, mimochodem Gehlenův bývalý šéf za Hitlera, se stal jeho předsedou. V Nejvyšším velitelství NATO v Evropě se Gehlenovi podařilo dosadit do důležitých funkcí několik nacistických kolaborantů. Mezi nimi byl i plukovník Hennig Strumpell, který se stal zástupcem britského generálmajora Charlese Travera, zástupce náčelníka štábu zpravodajství v NATO. Plukovník Heinz Koller-Kraus se stal vedoucím logistiky ve Speidelově divizi NATO.

Mnoho dalších Gehlenových mužů brzy nastoupilo do NATO, aby určovali jeho politiku. Například Dr. Eberhardt Taubert vstoupil do nacistické strany v roce 1931 a brzy byl povýšený do hodnosti Sturmführera a násled-

doval Goebbelse na ministerstvo propagandy. Po válce Taubert sklouzl do Jihoafrické republiky, kde našel útěchu mezi neonacisty u moci v Johannesburgu, kteří se zabývali projektováním systému apartheidu. V roce 1950 se vrátil do Německa a připojil se ke svému starému nacistickému kamarádovi Reinhardu Gehlenovi a stal se členem BND. Ve své nové funkci v BND, řízené CIA, se Taubert stal předsedou „Národního sdružení pro mír a svobodu“ podporovaného CIA. Stal se také poradcem německého ministra obrany, bývalého nacisty Franze Josefa Strausse. Potom byl Taubert přidělený Straussem do NATO jako poradce „oddělení pro psychologickou válku“.

Američané zaměstnali stovky starých nacistů v FBI a CIA. To jsou prostě fakta, tvrdé dokumenty, které byly odtajněné z té doby. NATO je jednoduše teroristickou organizací, která vraždí lidi po celém světě, přitom se tváří jako ochránci lidstva. Sledujeme tak neskutečné obrysy vrůstání nacistů do mocenských složek, armád NATO a na ně navazujících ministerstev zpravedlnosti, zahraničí, ale hlavně vnitra a obrany. Všechno v poválečném západním Německu Konrada Adenauera a jeho vyslanců v bruselské Evropské unii. Jakou asi minulost může mít Evropská unie s nacisty u jejich kořenů? Jakou asi minulost může mít NATO, které také stojí na kořenech starých nacistů?

Sicilská šestka

Vrůstání nacismu do kořenů Evropské unie se ovšem neomezovalo pouze na Německo. Tato ideologie vrůstala i v dalších členských státech. Představme si několik dalších osob, které spoluvytvářely politiku Evropské unie v jejích počátcích. Předtím si ale musím vysvětlit, co znamená pojem Sicilská šestka. Ve dnech 1. až 3. června 1955 se v Messině na Sicílii konalo rozhodující přípravné setkání k založení Evropského hospodářského společenství za účasti zástupců Francie, Itálie, Německa a zemí Beneluxu. Účastníci tohoto setkání se stali známými jako „Sicilská šestka“. Už samotní členové této Sicilské šestky, tedy zakládající osoby jádra Evropské unie, jsou šokující. Prvním členem této Sicilské šestky byl samozřejmě bývalý nacist Walter Hallstein. Právě Hallstein byl hlavním iniciátorem tohoto přípravného setkání pro Římskou smlouvu o 2 roky později. Druhou osobou Sicilské šestky byl Gaetano Martino. Před druhou světovou válkou a během ní byl členem

italského fašistického hnutí za Mussoliniho. Další osobou této Sicilské šestky byl Antoine Pinay z Francie. Během druhé světové války byl členem Národní rady Vichy, tedy francouzského loutkového režimu, který v okupované Francii zavedli Nacisté. Je naprosto šokující, že tři ze šesti členů této Sicilské šestky pocházeli vlastně ze zemí osy, tedy z brutálních nacistických diktatur. Německa, Itálie a části Vichistické Francie. To byl rok 1955.

Římská smlouva

O dva roky později, 25. března 1957 byl Walter Hallstein jedním z 12 signatářů Římské smlouvy, zakládajícího dokumentu bruselské Evropské unie. To, co se Hallsteinovi nepodařilo v Římě v roce 1938, dokončil o 19 let později v roce 1957. Dostal druhou šanci, a tentokrát ji využil beze zbytku. Římskou smlouvu podepsalo šest členů společenství uhlí a oceli. Římská smlouva založila Evropské hospodářské společenství. Smlouva dále liberalizovala obchod a zřizovala stále mocnější nadnárodní instituce včetně Evropského parlamentu a Evropské komise.

Hallstein: Vyslanec Německa v EU

Po vypracování „Římských smluv“ bylo dalším úkolem kartelu pro Hallsteina tyto smlouvy implementovat z pozice „šéfa“ nového „Centrálního úřadu kartelu“. 30. prosince 1957 napsal Walter Hallstein z rekreačního střediska Alpbach v Tyrolských Alpách německému kancléři Konradu Adenauerovi třístránkový spis. V tomto dopise, který měl vejít ve známost jako Bruselská závěrečná zpráva, jsou podrobně popsány plány kartelu, které měly Hallsteinovi zajistit nejvyšší funkci v nové Evropě. Roli prvního předsedy Komise Evropské unie. Nejdůležitější body tohoto bruselského dopisu s konečným řešením jsou:

„Musíme trvat na Bruselu jako konečném řešení otázky umístění.“ Po všimněte si Hallsteinovy analogie s nacistickou propagandou konečného řešení židovské otázky. Dále:

„Italové musí být kompenzováni (za to, že nemají sídlo v Římě). Jak, to se teprve uvidí“

„Myšlenka mít sídlo v Paříži se objevila, ale po našem, tedy Hallsteinově ostrém zásahu od ní bylo upuštěno.“

„Úkoly, které máme (jako šéf Komise Evropské unie), jsou pro Němce jako stvořené(!).“

„Po sedmi letech čekání je (německý šéf) na řadě.“

Toto jsou zásadní vybrané věty dopisu, který Walter Hallstein zaslal Konradu Adenauerovi. A úspěch na sebe nenechal dlouho čekat. 7. ledna 1958 byl Walter Hallstein jmenovaný prvním předsedou Komise EU. Tuto funkci zastával po celé desetiletí. V roce 1963 byl Hallstein jmenován na druhé pětileté funkční období předsedou „Komise Evropské unie. Po celých deset let, od roku 1958 do roku 1967, velel Hallstein armádě tisíců úředníků mimo jakoukoli demokratickou kontrolu. Jak se mohl Walter Hallstein se svou temnou nacistickou minulostí stát hlavním architektem bruselské Evropské unie a prvním předsedou Komise Evropské unie? Odpověď na tuto otázku je nápadně jednoduchá. Za prvé, Hallstein musel lhát spojeneckému vrchnímu velení v poválečném Německu o svém členství v různých nacistických organizacích. Za druhé musel zajistit, aby byly zničené jeho četné publikace a prezentace, ve kterých vystupoval jako nacista při dobývání Evropy.

Rekapitulace: Walter Hallstein

Když to tedy shrnu, abychom v tom měli pořádek: V roce 1951 byla podepsaná smlouva o uhlí a oceli, u které figuroval Walter Hallstein. V roce 1952 byla podepsaná smlouva zakládající evropskou armádu, později řízené Bruselcem, u které figuroval Walter Hallstein. V roce 1955 se konalo přípravné setkání k založení Evropského hospodářského společenství, u něhož figuroval Walter Hallstein. V roce 1957 Walter Hallstein podepisuje Římskou smlouvu. V roce 1958 se Hallstein stává velvyslancem Německa v bruselské Evropské unii. Takto to máme hezky chronologicky řazené za sebou.

Maastrichtská smlouva

Maastrichtská smlouva ze 7. února 1992. Tato smlouva restrukturalizovala Evropskou unii a otevřela cestu k politické integraci, čímž kartelu poskytla větší míru politické kontroly nad zeměmi EU. Založila hospodářskou a měnovou unii, čímž poskytla kartelu větší míru hospodářské kontroly nad zeměmi Evropské unie. Zavedla společnou zahraniční a bezpečnostní politiku, čímž kartelu poskytla větší míru kontroly nad aktivitami zemí Evropské unie na mezinárodní scéně. Zavedla politiku „ochrany spotřebitele“, čímž umožnila kartelu využívat ji jako zástěrku pro prosazování svých zájmů. Klasickým příkladem se stala takzvaná směrnice o potravinových doplncích, přijatá v roce 2002, která zavedla celoevropská omezení prodeje vitaminových a minerálních doplňků s odůvodněním, že jsou nezbytná „k zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitelů“. Ve skutečnosti měla tato omezení samozřejmě chránit mnohamiliardové tržby farmaceutického průmyslu z prodeje syntetických patentovaných léků, které byly ohrožené používáním nepatentovatelných léčebných prostředků, jako jsou jednoduché vitamíny.

Amsterodamská smlouva

Amsterodamská smlouva z 2. října 1997 má svou historii, která byla nakonec zveřejněná v šokujícím odhalení. V lednu 2010 zveřejnili akademici z univerzit v Bathu a Edinburgu ve Velké Británii důkazy o tom, že výrobci ropy, farmaceutických výrobků, chemikálií, potravin a tabáku se v polovině 90. let společně zapojili do úspěšné dlouhodobé lobbistické strategie s cílem formovat tvorbu politiky Evropské unie ve svůj prospěch. Podle studie, která byla zveřejněná v časopise Public Library of Science Medicine a o které informoval web euobserver.com, velké korporace, včetně společností Shell, Bayer, Zeneca, SmithKline Beecham, Unilever, Tesco a British American Tobacco, vedly několikaletou lobbistickou kampaň zaměřenou na formování systému hodnocení dopadů EU tak, aby kladl důraz na obchodní zájmy na úkor veřejného zdraví. Forma posuzování dopadů, kterou prosazovaly tyto nadnárodní společnosti, byla nakonec zavedená Evropskou unií prostřednictvím přijetí Amsterodamské smlouvy. Povězme si teď, co tedy Amsterodamská smlouva prolobbovaná korporacemi obsahovala.

Tato smlouva zahrnuje záležitosti týkající se volného pohybu osob do právního rámce Evropské unie. Díky tomu bylo nutné vytvořit informační systémy v evropském měřítku, což kartelu poskytlo větší možnosti zasahovat do soukromého života občanů Evropské unie. Smlouva dohodla program rozvoje činnosti Europolu, tedy Evropského policejního úřadu, čímž umožnila kartelu dále kontrolovat svobody evropských občanů přes hranice států. Amsterodamská smlouva dále rozvíjela společnou bezpečnostní politiku, aby umožnila postupné formulování společné obranné politiky, čímž poskytla prostředky, kterými by kartel mohl nakonec dosáhnout vojenské kontroly na globální úrovni.

Smlouva z Nice

Smlouva z Nice z 26. února 2001 zavedla systém hlasování kvalifikovanou většinou v Evropské radě. Tím dále omezila možnost jednotlivých členských států Evropské unie postavit se proti zájmům kartelu. V důsledku této změny dnes tři hlavní země kartelu, Německo a Francie spolu s Itálií, fakticky drží rovnováhu sil v Radě. Jednalo se tedy o zvýšení a přerozdělení počtu křesel v Europarlamentu ve prospěch největších zemí kartelu, a tím tedy i znevýhodnění těch malých.

Lisabonská smlouva

Lisabonská smlouva, která vstoupila v platnost v Evropské unii v prosinci 2009, povýšila snahu kartelu upevnit svou politickou moc nad Evropou na zcela novou úroveň. Smlouva je jasným a nezaměnitelným krokem k zavedení celoevropské diktatury. Nedemokratická historie Lisabonské smlouvy, tedy všechno to, co Lisabonské smlouvě předcházelo, je neméně zajímavé. Konvent o budoucnosti Evropy začal původně v únoru 2002 pracovat na návrhu textu Lisabonské smlouvy, původně ještě Evropské ústavy. Text byl předložený na summitu Evropské unie v červnu 2003 a schválený v červnu 2004. V květnu 2005 však Francouzi v celostátním referendu odhlasovali „ne“ této Ústavě. Následující měsíc, v červnu 2005 hlasovali proti také Nizo-

zemci. Ústava byla následně „uložená k ledu“ na dobu přemýšlení. Alespoň na krátkou dobu se zdálo možné, že se znovu neobjeví.

V lednu 2007 převzalo Německo pod vedením Angely Merkelové předsednictví Evropské unie a prohlásilo období na rozmyšlenou za ukončené. O pouhé dva měsíce později, v březnu byla všemi členskými státy Evropské unie přijatá Berlínská deklarace, ve které byl nastíněn záměr všech členských států Evropské unie dohodnout se na nové smlouvě o Evropské unii do parlamentních voleb v roce 2009. Text nové smlouvy, od té doby známé jako Lisabonská smlouva, byl následně zveřejněn 4. června 2007. K šoku Francouzů a Nizozemců a také milionů demokratických občanů v celé Evropě se však ukázalo, že 96 % jejich článků, bylo okopírováno z odmítnuté smlouvy o Evropské unii. Šok se změnil v hněv. Navzdory zjevnému podvodu, ke kterému došlo, podepsali Lisabonskou smlouvu 13. prosince 2007 v portugalském Lisabonu představitelé 27 členských států Evropské unie. Jedinou zemí, která se následně rozhodla smlouvu podrobit demokratickému veřejnému referendu, bylo Irsko. V červnu 2008 přišli Irové k volebním urnám a v referendu o smlouvě se vyslovili rozhodně „ne“. Tím Irové kopírovali hlasování Francouzů a Nizozemců o Smlouvě o Evropské unii v roce 2005. Lisabonskou smlouvu odmítlo 33 ze 43 irských volebních obvodů.

Při volební účasti přesahující 53 % by každá skutečná demokracie v tomto okamžiku naslouchala hlasu lidu a poslala smlouvu na smetišť dějin, kam patří. Místo toho ukázala bruselská Evropská unie svou pravou tvář, když požadovala, aby Irsko hlasovalo znovu a dosáhlo „správného“ výsledku. Místo toho, aby se vedoucí představitelé Evropské unie podřídili vůli občanů, jak by se stalo v každé skutečné demokracii, reagovali na odmítnutí tím, že dali Irsku čtyřměsíční ultimátum. Podruhé a po vydatné kampani a masírce Irové hlasovali pro. Ve všech ostatních 26 členských státech byla smlouva schválena národními parlamenty těchto zemí, aniž by bylo umožněno veřejné hlasování. Německá kancléřka Angela Merkelová se zasloužila o obnovení zamítnuté Evropské ústavy a její přejmenování na Lisabonskou smlouvu. Co bychom si měli v rámci Lisabonské smlouvy zapamatovat? Žádné oddělení ústavních pravomocí, čímž se eliminuje klíčový prvek, který je pro každou demokracii zásadní. Žádná možnost, aby si Evropané demokraticky zvolili svého prezidenta. Místo toho je prezident vybíráný tajně evropskou politickou elitou jménem korporátních zájmů. Lidé nemají možnost

volit šestadvacetičlennou „Evropskou komisi“. Místo toho je tato výkonná úroveň nebo kabinet evropské vlády jmenovaný evropskou politickou elitou jménem korporátních zájmů.

Lidé nemají možnost Evropskou komisi vyměnit, i když se v drtivé většině domnívají, že zneužívá a omezuje jejich lidská práva. Lidé nemají možnost zabránit dalšímu omezování svých práv a svobod. Lisabonská smlouva, která je koncipovaná jako „samočinná“ legislativa, umožňuje bruselské Evropské unii rozhodnout se, kdy a jak chce získat další pravomoci a vzít si je, aniž by o tom lidé museli hlasovat v referendu. Podle Lisabonské smlouvy byl Herman van Rompuy jmenovaný prezidentem Evropské unie, zatímco Catherine Ashtonová byla dosazena do funkce ministryně zahraničí Evropské unie. V obou případech neměli občané Evropy žádnou možnost o těchto jmenováních hlasovat. Už jsem o tom hovořil dříve. Jak se tehdy široce psalo v médiích, jen několik dní před svým jmenováním byl předseda Evropské Rady Herman Van Rompuy pozvaný 19. listopadu 2009 na svůj „pracovní pohovor“ do funkce prezidenta skupiny Bilderberg, elitního kruhu euroamerických korporátních zájmů pod kontrolou Davida Rockefellera, kterému předsedal bývalý komisař EU a lobbista Étienne Davignon.

Závěr: Štafeta života

Joseph Goebbels, šéf Hitlerovy propagandy, kdysi řekl:

„Za padesát let už nikdo nebude myslet na národní státy.“

Vidíme, jakým způsobem dochází k demontážím suverenity národních států dnes. Až nás ze všech paralel nacistických plánů, které se přetvořily do Čtvrté říše Evropské unie, mrazí. Všechno až nápadně připomíná, že dnešní snaha o vytvoření evropského státu bez hranic a národů, je neúprosně spjatá s plány SS a německých průmyslníků na vytvoření Čtvrté říše - spíše ekonomického než vojenského impéria. Protože všechna uvedená fakta, která jsem prezentoval, vycházejí z historických záznamů, jsem přesvědčený o tom, že se nám všechno v tomto pořadu potvrdí. Jakmile si uvědomíme, do jaké míry jsme byli my, naše rodina, přátelé a celé generace drženi v naprosté negramotnosti ohledně zásadních historických faktů, můžeme si položit rozhodující otázku. Jak dlouho ještě dovolíme, aby zájmy kartelu určovaly budoucnost našeho kontinentu? Proto vás, kteří mě pravidelně posloucháte,

prosím, abyste pomohli šířit tyto důležité informace mezi svou rodinou, přáteli, kolegy v práci a ve své komunitě.

Musíme se jednou pro vždy rozhodnout. Buď můžeme zavírat oči před pravdou, a tím bezohledně podporovat ovládnutí Evropy diktaturou korporátních zájmů, nebo můžeme jednat na ochranu demokracie, zdraví a života milionů lidí. Volba, kterou učiníme v souvislosti se svým postojem k Evropské unii v Bruselu, bude nejdůležitějším rozhodnutím našeho života. Evropská unie stojí na shnilých základech budování nacistů. Její pravé jméno je Čtvrtá říše. Dědicové a generace nacistů podnikají další pokus o ekonomické ovládnutí starého kontinentu. Uvědomili si, že místo primitivních zbraní třímají v rukou kouzlo patentů, ekonomickou moc a hospodářské páky. To by mělo být poučením pro každého z nás, až budeme opět sledovat žvanící politiky při volbách do bezzubého Evroparlamentu. Jediným způsobem, jak zabránit ovládnutí světa, dnes i v budoucích generacích, je imunita proti lžím a podvodům, které tvoří samotný základ modu operandi těchto zájmů.

Jsou to informace, které nás chrání. Informace o stvůrách, které řídí naše životy. Zrůdách, které nad námi chtějí získat totální kontrolu. Teď známe historii. Záleží na nás, co s těmito informacemi uděláme. Zda je budeme šířit, nebo apaticky dřepět a čekat jako dobytek na porážku. Musíme zrevidovat náš pohled na politické zločince v Bruselu se zohledněním našeho nového chápání minulosti. Máme jedinečnou příležitost utvářet naši budoucnost odmítnutím zločineckého kriminálního spolku bruselské Evropské unie. Nesmíme opakovat chybné kroky z minulosti. Nesmíme dovolit gaunerům a zločincům, aby ovládali naše životy. Pro ně nemáme už hodnotu jako lidé, ale pouze jako inventární čísla s výrobní kapacitou pro jejich zisk. Systémové řízení už neprobíhá na úrovni států, ale na úrovni společností s ručením omezeným s.r.o.

Lidé z masa a kostí s občankami jsou vedení pro tyto stvůry jen jako výdělečné produkty s hodnotou krátkodobých zisků. Jako lidé máme pro ně jen inventární hodnotu s předpokládanou životností 70 let. Pro tyto stvůry lidé představují jen předmětné věci, výrobní jednotky označené čísly. Proto se čím dále tím méně berou ohledy na nějaké ústavy, lidská práva nebo povinnosti a ohledy vlád vůči svým občanům. Proč? Věci je přece také nemají. Jsou to neživé předměty. Pokud předmět nefunguje, jde do skládky. Pokud člověk jako výrobní investice pro zisky korporací nefunguje, ať chcípne.

Člověk má vyrábět pro korporace a odvádět daně pro nekonečné černé díry vlád a chamtivých korporací. Když nemůže, ať chcípne. Jsme pro ně věc, jen produkt s předpokládanou životností a výrobní hodnotou pro jejich zisky.

Zdravotnictví funguje jen do té míry, abychom se co nejrychleji uzdravili a mohli jsme opět naskočit do výrobního procesu pro korporace. Nejde primárně o naše zdraví, ale nemocná věc nevyrábí zisky. Jde o naprostou aroganci a přezíravost vlád a korporací, které se sdružují do mezinárodních zločineckých syndikátů, úhrnem tedy kartelu. Jedním z těchto zločineckých kartelů je Evropská unie. Předejme si proto štafetu života dalším generacím, byť to zní příliš pateticky. Štafetu života v podobě cenných historických poznatků a informací toho, na jakých kořenech vyrostl zločinecký spolek zvaný Evropská unie. Jde o třetí pokus ekonomického ovládnutí evropského kontinentu zločineckými kartely.

